

www.qbz.gov.al

FLETORJA ZYRTARE E REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Botim i Qendrës së Botimeve Zyrtare

Viti: 2025 – Numri: 44

Tiranë – E martë, 4 mars 2025

PËRMBAJTJA

	Faqe
Ligj nr. 11/2025, datë 17.2.2025	Për ratifikimin e vendimit nr. 1/2024, të Komitetit të Përbashkët të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane, të 12 dhjetorit 2024, për ndryshimin e vendimit nr. 1/2023 të Komitetit të Përbashkët, miratuar me ligjin nr. 59/2024, në lidhje me përdorimin e certifikatave të qarkullimit, të lëshuara në mënyrë elektronike, në kuadrin e kësaj konvente, të zbatueshme që nga 1 janari 2025.....
	4187
Dekret i Presidentit nr. 78, datë 27.2.2025	Për shpallje ligji.....
	4195
Ligj nr. 12/2025, datë 17.2.2025	Për disa ndryshime në ligjin nr. 133/2015, “Për trajtimin e pronës dhe përfundimin e procesit të kompensimit të pronave”, i ndryshuar
	4195
Dekret i Presidentit nr. 79, datë 28.2.2025	Për shpallje ligji.....
	4195
Dekret i Presidentit nr. 85, datë 28.2.2025	Për dhënie grade madhore.....
	4196
Dekret i Presidentit nr. 86, datë 28.2.2025	Për dhënie grade madhore.....
	4196
Dekret i Presidentit nr. 87, datë 28.2.2025	Për dhënie grade madhore.....
	4196
Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 3, datë 21.1.2025	Me objekt shfuqizimin e vendimit nr. 00-2023-3707 (537), datë 27.9.2023, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.....
	4197

Vendim i Gjykatës Kushtetuese nr. 5, datë 29.1.2025	Me objekt shfuqizimin e vendimeve nr. 2943, datë 10.4.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 665, datë 29.3.2016, të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2023-4272, datë 25.10.2023, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.....	4211
Kërkesë e Agjencisë Shtetërore për Shpronësimin nr. 240/12, datë 27.2.2025	Për një ndryshim në VKM-në nr. 61, datë 29.1.2025, “Për shpronësimin, për interes publik, të pronarëve të pasurive të paluajtshme, pronë private, që preken nga realizimi i projektit ‘Ndërtimi i fiderave me kabëll 20 kV, V4, V5 dhe kabinave të reja nga nënstacioni i ri Valias’”,	4222

LIGJ
Nr. 11/2025

PËR RATIFIKIMIN E VENDIMIT NR. 1/2024, TË KOMITETIT TË PËRBASHKËT TË KONVENTËS RAJONALE PËR RREGULLAT PREFERENCIALE TË ORIGJINËS PAN-EURO-MEDITERIANE, TË 12 DHJETORIT 2024, PËR NDRYSHIMIN E VENDIMIT NR. 1/2023 TË KOMITETIT TË PËRBASHKËT, MIRATUAR ME LIGJIN NR. 59/2024, NË LIDHJE ME PËRDORIMIN E CERTIFIKATAVE TË QARKULLIMIT, TË LËSHUARA NË MËNYRË ELEKTRONIKE, NË KUADRIN E KËSAJ KONVENTE, TË ZBATUESHME QË NGA 1 JANARI 2025

Në mbështetje të neneve 78, 83, pika 1, dhe 121, pika 1, të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

Neni 1

Ratifikohet vendimi nr. 1/2024 i Komitetit të Përbashkët të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane të 12 dhjetorit 2024 për ndryshimin e vendimit nr. 1/2023 të Komitetit të Përbashkët, miratuar me ligjin nr. 59/2024, në lidhje me përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara në mënyrë elektronike, në kuadrin e kësaj konvente, të zbatueshme që nga 1 janari 2025, sipas tekstit që i bashkëlidhet këtij ligji.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare dhe i shtrin efektet nga data 1 janar 2025.

Miratuar në datën 17.2.2025.

Shpallur me dekretin nr. 78, datë 27.2.2025, të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, Bajram Begaj.

VENDIM
Nr. 1/2024

I KOMITETIT TË PËRBASHKËT TË KONVENTËS RAJONALE PËR RREGULLAT PREFERENCIALE TË ORIGJINËS PAN-EURO-MEDITERIANE
i 12 dhjetorit 2024

Për ndryshimin e vendimit nr. 1/2023 të Komitetit të Përbashkët në lidhje me përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara në mënyrë elektronike në kuadrin e kësaj Konvente të zbatueshme që nga 1 janari 2025

KOMITETI I PËRBASHKËT,

Pas shqyrtimit të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës¹ Pan-Euro-Mediterrane, veçanërisht nenit 4(3) pika “a” e saj,

Duke marrë parasysh se:

1. Në fillim të vitit 2020, Komisioni informoi Palët Kontraktuese të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane (Konventa) se për shkak të pandemisë COVID-19, dhe pezullimit pasues të kontakteve ndërmjet autoriteteve doganore dhe operatorëve ekonomikë në disa Palë Kontraktuese, shumica prej tyre nuk mund të jepnin certifikata qarkullimi për qëllime preferenciale në formatin e kërkuar, kryesisht të nënshkruara me dorë, të vulosura nga doganat me bojë të njomë, ose në formatin e duhur në letër.

2. Pjesa me e madhe e Palëve Kontraktuese çmuan të arsyeshme që të miratojnë masa të jashtëzakonshme për të garantuar zbatimin e plotë të marrëveshjeve tregtare preferenciale të parashikuara nga Konventa. Këto masa të jashtëzakonshme u zbatuan reciprokisht nga Palët Kontraktuese, të cilat shfrytëzuan dispozitat përkatëse në rregullat e origjinës.

3. Gjatë pandemisë COVID-19, disa Palë Kontraktuese zhvilluan ose përshtatën sisteme ekzistuese elektronike për të lëshuar certifikata në mënyrë elektronike, me qëllim që të balanconin nevojën për fleksibilitet me nevojën për përmbushjen e kërkesave për formatin e certifikatave të qarkullimit të përshkruara në shtojcën I të Konventës.

¹ FZ e BE L 54, 26.2.2013, f. 4.

4. Autoriteteve doganore të Palëve Kontraktuese iu kërkua që të pranojnë certifikatat e qarkullimit për qëllime preferenciale, të lëshuara elektronikisht me nënshkrim digjital, vulë ose stampë nga autoritetet kompetente, ose një kopje në format letre ose elektronike (të skanuar ose të disponueshme online), duke u bazuar në fleksibilitetin e parashikuar në nenin 24 të shtojcës I të Konventës.

5. Gjatë takimit të mbajtur më 16 qershor 2022, Komiteti i Përbashkët u informua për një kërkesë nga një Palë Kontraktuese për të ruajtur praktikën e mira, të prezantuar nën masat e jashtëzakonshme, të miratuara gjatë pandemisë COVID-19, me qëllim që operatorët ekonomikë të përfitojnë nga digjitalizimi i certifikatave të qarkullimit.

6. Palët Kontraktuese pranuan se përvoja e fituar në përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara elektronikisht në tregtinë preferenciale nën masat e jashtëzakonshme, të miratuara për shkak të pandemisë COVID-19, ishte pozitive. Ato u angazhuan për të ruajtur praktikën e mira të vendosura gjatë këtyre masave dhe për të bashkëpunuar në krijimin e një sistemi të përbashkët, të bazuar në provat elektronike të origjinës dhe bashkëpunimin administrativ elektronik brenda zonës pan-euro-mediterrane.

7. Në kuadër të Konventës, Palët Kontraktuese çmojnë se kalimi në një sistem që lëshon certifikata qarkullimi elektronike dhe ofron bashkëpunim administrativ elektronik, përbën hapin e parë drejt një digjitalizimi të plotë të provave të origjinës në nivelin e zonës pan-euro-mediterrane, veçanërisht me hyrjen në fuqi të ndryshimeve të Konventës të përfshira në vendimin nr. 1/2023 të Komitetit të Përbashkët².

8. Sistemet e projektuara për lëshimin elektronik të certifikatave të qarkullimit duhet të ofrojnë mundësinë që autoritetet doganore të Palëve Kontraktuese të verifikojnë menjëherë autenticitetin e tyre.

9. Më 7 dhjetor 2023, Komiteti i Përbashkët miratoi Rekomandimin nr. 1/2023³ për përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara

elektronikisht në kuadër të Konventës. Për rrjedhojë, me qëllim për të ofruar një kuadër të qartë ligjor dhe për të garantuar qëndrueshmëri në përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara elektronikisht, në kontekstin e kalimit nga rregullat aktuale të Konventës në rregullat e rishikuara të Konventës, e cila do të hyjë në fuqi më 1 janar 2025, vendimi nr. 1/2023, duhet të ndryshohet me qëllim për të lejuar përfshirjen e kërkesave të përgjithshme për provat e origjinës të lëshuara elektronikisht në rregullat e rishikuara të Konventës,

KA MIRATUAR KËTË VENDIM:

Neni 1

1. Vendimi nr. 1/2023 do të ndryshohet siç është parashikuar në aneksin e këtij vendimi.

2. Ndryshimet e vendimit nr. 1/2023 do të hyjnë në fuqi më 1 janar 2025.

Neni 2

Ky vendim do të hyjë në fuqi nga data e miratimit të tij.

Bërë në Bruksel, 12 dhjetor 2024.

Për Komitetin e Përbashkët:

Kryetari

Maria Isabel GARCIA CATALAN

ANEKS

Nen i vetëm

Ndryshimi i vendimit nr. 1/2023 të Komitetit të Përbashkët të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane

Në pikën 5 të nenit të vetëm të aneksit të vendimit nr. 1/2023, paragrafi 4 i nenit 17 të shtojcës I të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane, zëvendësohet me:

“4. Për qëllimet e paragrafit 1, dy ose më shumë Palë Kontraktuese mund të bien dakord për të

² Vendimi nr. 1/2023 i Komitetit të Përbashkët të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane, datë 7 dhjetor 2023, për ndryshimin e Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane (Fletorja Zyrtare L 2024/390, 19.02.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2024/390/oj>).

³ Rekomandimi nr. 1/2023 i Komitetit të Përbashkët të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane, datë 7 dhjetor 2023, për përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara elektronikisht (Fletorja Zyrtare L 2024/243, 15.1.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2024/243/oj>).

krijuar një sistem, i cili lejon lëshimin dhe/ose dorëzimin elektronik të provave të origjinës të listuara në paragrafin 1.

Derisa të krijohet një sistem i tillë, Palët Kontraktuese do të pranojnë certifikatat e qarkullimit të lëshuara elektronikisht kur dorëzohen në import, me kusht që:

a) certifikatat e qarkullimit të lëshuara elektronikisht janë bazuar në specimenin e përfshirë në aneksin IV;

b) autoritetet doganore të Palës Kontraktuese eksportuese të ofrojnë një sistem të sigurt online, përmes internetit, për të verifikuar autenticitetin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara elektronikisht;

c) certifikatat e qarkullimit të lëshuara elektronikisht të kenë një numër serial unik dhe, nëse

është e mundur, karakteristika sigurie që lejojnë identifikimin e tyre; dhe

d) data nga e cila një Palë Kontraktuese fillon lëshimin elektronik të certifikatave të qarkullimit, specifikohet në njoftimet e publikuara në *Fletoren Zyrtare të Bashkimit Evropian (seria C)* dhe në përputhje me procedurat e veta të Palëve Kontraktuese.

Një Palë Kontraktuese mund të vendosë të pezullojë pranimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara elektronikisht, nëse kushtet e përmendura më sipër nuk janë përmbushur dhe në këtë rast duhet të informojë paraprakisht Palët e tjera Kontraktuese nëpërmjet Sekretariatit të Komitetit të Përbashkët. Në rast pezullimi, njoftimet siç përmendet në pikën “d” do të përcaktojnë datën e fillimit të pezullimit.”

**DECISION No 1/2024
OF THE JOINT COMMITTEE OF THE REGIONAL CONVENTION
ON PAN-EURO-MEDITERRANEAN PREFERENTIAL RULES OF ORIGIN**

of 12 December 2024

**amending Decision No 1/2023 of the Joint Committee
with respect to the use of movement certificates issued electronically
in the framework of that Convention applicable as of 1 January 2025**

THE JOINT COMMITTEE,

Having regard to the Regional Convention on pan-Euro-Mediterranean preferential rules of origin¹,
and in particular Article 4(3), point (a), thereof,

¹ OJ EU L 54, 26.2.2013, p. 4.

Whereas:

- (1) At the beginning of 2020, the Commission informed the Contracting Parties to the Regional Convention on pan-Euro-Mediterranean preferential rules of origin (the ‘Convention’) that, due to the COVID-19 pandemic and the subsequent suspension of contacts between the customs authorities and economic operators in a number of Contracting Parties, it was not possible for a majority of Contracting Parties to provide movement certificates for preferential origin purposes in the required form, namely signed by hand, stamped by customs in wet ink or in the correct paper format.
- (2) The vast majority of Contracting Parties considered it appropriate to adopt exceptional measures to ensure the full implementation of the preferential trade arrangements covered by the Convention. Those exceptional measures were applied on a reciprocal basis by the Contracting Parties that made use of the relevant provisions in the rules of origin.
- (3) During the COVID-19 pandemic, some Contracting Parties developed or adapted existing electronic systems to issue certificates electronically in order to balance the need for flexibility with the need for compliance with the requirements for the format of the movement certificates contained in Appendix I to the Convention.
- (4) The customs authorities of the Contracting Parties were invited to accept movement certificates for preferential origin purposes, issued electronically with a digital signature, stamp or cachet of the competent authorities, or a copy in paper or electronic form (scanned or available online) based on the flexibility provided for in Article 24 of Appendix I to the Convention.

- (5) The Joint Committee was informed, during its meeting held on 16 June 2022, of a request by a Contracting Party to maintain the good practices introduced under the exceptional measures adopted during the COVID-19 pandemic in order for the economic operators to benefit from a digitalisation of movement certificates.
- (6) The Contracting Parties acknowledged that the experience gained in the use of movement certificates issued electronically in preferential trade under the exceptional measures adopted due to the COVID-19 pandemic was positive and committed to keep up the good practices introduced under such exceptional measures by working together towards introducing a common system based on electronic proofs of origin and electronic administrative cooperation within the pan-Euro-Mediterranean zone.
- (7) The Contracting Parties consider that moving to a system that issues movement certificates electronically and provides for electronic administrative cooperation under the framework of the Convention constitutes the first step towards a full digitalisation of proofs of origin at the scale of the pan-Euro-Mediterranean zone, especially in view of the forthcoming entry into force of the amendment of the Convention introduced by Decision No 1/2023 of the Joint Committee².

² Decision No 1/2023 of the Joint Committee of the Regional Convention on pan-Euro-Mediterranean Preferential Rules of Origin of 7 December 2023 on the amendment of the Regional Convention on pan-Euro-Mediterranean preferential rules of origin (OJ EU L 2024/390, 19.2.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2024/390/oj>).

- (8) Systems designed for the electronic issuance of movement certificates should offer the possibility for the customs authorities of the Contracting Parties to check their authenticity instantly.
- (9) On 7 December 2023, the Joint Committee adopted Recommendation No 1/2023³ on the use of movement certificates issued electronically under the framework of the Convention. Therefore, in order to provide a clear legal framework and to ensure consistency in the use of movement certificates issued electronically in the context of the transition from the current rules of the Convention to the revised rules of the Convention, which will enter into force on 1 January 2025, Decision No 1/2023 should be amended in order to allow for the incorporation of the general requirements on proofs of origin issued electronically into the revised rules of the Convention,

HAS ADOPTED THIS DECISION:

³ Recommendation No 1/2023 of the Joint Committee of the Regional Convention on pan-Euro-Mediterranean preferential rules of origin of 7 December 2023 on the use of movement certificates issued electronically (OJ EU L 2024/243, 15.1.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reco/2024/243/oj>).

Article 1

1. Decision No 1/2023 shall be amended as set out in the Annex to this Decision.
2. The amendments to Decision No 1/2023 shall enter into force on 1 January 2025.

Article 2

This Decision shall enter into force on the date of its adoption.

Done at Brussels, 12 December 2024

For the Joint Committee

The Chair

Maria Isabet GARCIA CATALAN

ANNEX*Sole Article**Amendment of Decision No 1/2023 of the Joint Committee of the Regional Convention
on pan-Euro-Mediterranean Preferential Rules of Origin*

In point (5) of the Sole Article of the Annex to Decision No 1/2023, paragraph 4 of Article 17 of Appendix I to the Regional Convention on pan-Euro-Mediterranean preferential rules of origin is replaced by the following:

- ‘4. For the purposes of paragraph 1, two or more Contracting Parties may agree to establish a system that allows proofs of origin listed in paragraph 1 to be issued electronically and/or submitted electronically.

Until such a system is established, the Contracting Parties shall accept movement certificates issued electronically when submitted at importation, provided that:

- (a) the movement certificates issued electronically are based on the specimen contained in Annex IV;
- (b) the customs authorities of the exporting Contracting Party provide for a secure online internet-based system to verify the authenticity of movement certificates issued electronically;
- (c) the movement certificates issued electronically bear a unique serial number and, if available, security features by which they can be identified; and
- (d) the date from which a Contracting Party starts the electronic issuance of movement certificates is specified in notices published in the *Official Journal of the European Union* (C series) and in accordance with the Contracting Parties’ own procedures.

A Contracting Party may decide to suspend the acceptance of movement certificates issued electronically where the conditions listed above are not fulfilled and shall in that case inform the other Contracting Parties thereof in advance, through the secretariat of the Joint Committee. In case of suspension, notices as referred to in point (d) shall indicate the starting date of the suspension.’

DEKRET
Nr. 78, datë 27.2.2025

PËR SHPALLJE LIGJI

Në mbështetje të nenit 84, pika 1, dhe nenit 93 të Kushtetutës,

DEKRETOJ:

Shpalljen e ligjit nr. 11/2025, “Për ratifikimin e vendimit nr. 1/2024 të Komitetit të Përbashkët të Konventës Rajonale për Rregullat Preferenciale të Origjinës Pan-Euro-Mediterrane të 12 dhjetorit 2024 për ndryshimin e vendimit nr. 1/2023 të Komitetit të Përbashkët, miratuar me ligjin nr. 59/2024, në lidhje me përdorimin e certifikatave të qarkullimit të lëshuara në mënyrë elektronike, në kuadrin e kësaj konvente, të zbatueshme që nga 1 janari 2025”.

**PRESIDENT I REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË**
Bajram Begaj

LIGJ
Nr. 12/2025

**PËR DISA NDRYSHIME NË LIGJIN NR.
133/2015, “PËR TRAJTIMIN E PRONËS
DHE PËRFUNDIMIN E PROCESIT TË
KOMPENSIMIT TË PRONAVE”,
I NDRYSHUAR**

Në mbështetje të neneve 78, 81, pika 1, dhe 83, pika 1, të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

**KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË**

VENDOSI:

Në ligjin nr. 133/2015, “Për trajtimin e pronës dhe përfundimin e procesit të kompensimit të pronave”, i ndryshuar, bëhen ndryshimet e mëposhtme:

Neni 1

Në pikën 1, të nenit 11, fjalët “në 10 vjet” zëvendësohen me fjalët “deri në vitin 2028”.

Neni 2

Në pikën 1, të nenit 15, fjalët “brenda datës 31.12.2024” zëvendësohen me fjalët “brenda datës 31.12.2027”.

Neni 3

Në pikën 6, të nenit 16, fjalët “brenda një afati prej 10 (dhjetë) vjetësh nga momenti i hyrjes në fuqi të këtij ligji.” zëvendësohen me fjalët “deri më 31.12.2028”.

Neni 4

Në pikën 1, të nenit 34, fjalët “brenda datës 31.12.2024” zëvendësohen me fjalët “brenda datës 31.12.2027”.

Neni 5

Në tabelën që pasqyrohet në shtojcën 2, të ligjit nr. 133/2015, i ndryshuar, kolona “viti 10” zëvendësohet me kolonat e mëposhtme:

viti 10	viti 11	viti 12	viti 13
3	5,3	5,3	7,63

Neni 6

Hyrja në fuqi

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Miratuar në datën 17.2.2025.

**Shpallur me dekretin nr. 79, datë 28.2.2025,
të Presidentit të Republikës së Shqipërisë,
Bajram Begaj.**

DEKRET
Nr. 79, datë 28.2.2025

PËR SHPALLJE LIGJI

Në mbështetje të nenit 84, pika 1 dhe nenit 93 të Kushtetutës,

DEKRETOJ:

Shpalljen e ligjit nr. 12/2025, “Për disa ndryshime në ligjin nr. 133/2015, Për trajtimin e pronës dhe përfundimin e procesit të kompensimit të pronave”, i ndryshuar”.

PRESIDENT I REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË
Bajram Begaj

DEKRET
Nr. 85, datë 28.2.2025

PËR DHËNIE GRADE MADHORE

Në mbështetje të nenit 92, shkronja “d”, nenit 93 të Kushtetutës, si dhe të nenit 9, pika 3, shkronja “a”, të ligjit nr. 64/2014, “Për pushtetet dhe autoritetet e drejtimit e të komandimit të Forcave të Armatosura të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar, me propozim të ministrit të Mbrojtjes, datë 31.12.2024,

DEKRETOJ:

Neni 1

Kolonel Ardian Viktor Lilo, me detyrë “Drejtor i Shtabit të Përgjithshëm të Forcave të Armatosura”, i jepet grada madhore “Gjeneral Brigade”.

Neni 2

Ky dekret hyn në fuqi menjëherë.

PRESIDENT I REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË
Bajram Begaj

DEKRET
Nr. 86, datë 28.2.2025

PËR DHËNIE GRADE MADHORE

Në mbështetje të nenit 92, shkronja “d”, nenit 93 të Kushtetutës, si dhe të nenit 9, pika 3, shkronja “a”, të ligjit nr. 64/2014, “Për pushtetet dhe autoritetet e drejtimit e të komandimit të Forcave të Armatosura të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar, me propozim të ministrit të Mbrojtjes, datë 31.12.2024,

DEKRETOJ:

Neni 1

Kolonel Vehbije Qazim Kuti, me detyrë “Shef Departamenti” në Institutin Kërkimor Shkencor Ushtarak në Akademinë e Forcave të Armatosura, i jepet grada madhore “Gjeneral Brigade”.

Neni 2

Ky dekret hyn në fuqi menjëherë.

PRESIDENT I REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË
Bajram Begaj

DEKRET
Nr. 87, datë 28.2.2025

PËR DHËNIE GRADE MADHORE

Në mbështetje të nenit 92, shkronja “d”, nenit 93 të Kushtetutës, si dhe të nenit 9, pika 3, shkronja “a”, të ligjit nr. 64/2014, “Për pushtetet dhe autoritetet e drejtimit e të komandimit të Forcave të Armatosura të Republikës së Shqipërisë”, i ndryshuar, me propozim të ministrit të Mbrojtjes, datë 31.12.2024,

DEKRETOJ:

Neni 1

Kolonel Hamdi Dine Doda, me detyrë “Komandant i Agjencisë së Sistemeve të Ndërlidhjes dhe Informacionit” në Shtabin e Përgjithshëm të Forcave të Armatosura, i jepet grada madhore “Gjeneral Brigade”.

Neni 2

Ky dekret hyn në fuqi menjëherë.

PRESIDENT I REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË
Bajram Begaj

VENDIM
Nr. 3, datë 21.1.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Holta Zaçaj	kryetare;
Marsida Xhaferllari	anëtare;
Fiona Papajorgji	anëtare;
Sonila Bejtja	anëtare;
Sandër Beci	anëtar;
Ilir Toska	anëtar;
Genti Ibrahim	anëtar;
Marjana Semini	anëtare,

me sekretare Belma Lleshi, në datat 24.9.2024,
7.10.2024 dhe 21.1.2025, mori në shqyrtim në
seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen
nr. 1 (F) 2024, që u përket:

KËRKUES: Florion Bregasi, përfaqë-suar nga
avokat Avni Shehu, me prokurë të posaçme.

Sadete Topi, Fatbardha Shpendi, Lavdije Keta

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

Zana Bregasi, Violeta Koçi (Egro), Merita Veleli
(Egro), Arben Egro,

Agjencia e Trajtimt të Pronës,

Avokatura e Shtetit, përfaqësuar nga avokatja e
shtetit Irma Qosja.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2023-
3707 (537), datë 27.9.2023, të Kolegjit Civil të
Gjykatës së Lartë, si i papajftueshëm me Kushtetutën
e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17, 18, 33, 41, pikat
1 dhe 2, 42, 131, pika 1, shkronja “F”, 134, pikat 1,
shkronja “I”, dhe 2, si dhe 142, pika 1, të Kushtetutës
së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 6 dhe
13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut
(*KEDNJ*); neni 1 i protokollit nr. 1 të *KEDNJ*-së;
ligji nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe
funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës
së Shqipërisë”, i ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatore i çështjes Holta Zaçaj, mori
në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuësve, të
cilët kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet
me shkrim të subjektit të interesuar, Avokaturës së
Shtetit si përfaqësuese e Agjencisë së Trajtimt të

Pronës (*ATP*), e cila ka kërkuar rrëzimin e kërkesës,
konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të
subjekteve të interesuara Zana Bregasi, Violeta Koçi
(Egro), Merita Veleli (Egro) dhe Arben Egro, si dhe
diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi Florion Bregasi është një nga
trashëgimtarët e nënës së tij, S.B. Kjo e fundit
sikundër edhe kërkuëset Sadete Topi, Fatbardha
Shpendi dhe Lavdije Keta, por edhe shtetasja N.G.,
janë disa nga trashëgimtarët ligjorë të shtetasit M.A.

2. Mbi kërkesën e trashëgimtarëve ligjorë të
M.A., me vendimin nr. 347, datë 24.9.2008 (*vendimi*
nr. 347/2008), Zyra Rajonale e Kthimit dhe
Kompensimit të Pronave (*ZRKKP*) Vlorë ka
vendosur njohjen e së drejtës së pronësisë së
trashëgimtarëve të M.A., kthimin atyre në natyrë të
sipërfaqes 203.800 m² brenda sipërfaqes së njohur,
si dhe kompensimin për pjesën tjetër prej 137.200
m², të shndërruar në tokë bujqësore dhe të ndarë
sipas ligjit nr. 7501, datë 19.7.1991 “Për token”.

3. Vendimi nr. 347/2008 i *ZRKKP*-së, Vlorë
është shqyrtuar kryesisht nga drejtori i përgjithshëm
i Agjencisë së Kthimit dhe Kompensimit të Pronës
(*AKKP*), bazuar në nenet 16, pika 1, shkronja “ç”
dhe 18, pika 1, të ligjit nr. 9235, datë 29.7.2004 “Për
kthimin dhe kompensimin e pronës”, të ndryshuar
(*ligji nr. 9235/2004*) dhe me vendimin nr. 3844/6,
datë 20.10.2009 ai ka vendosur shfuqizimin e
vendimit të *ZRKKP*-së, Vlorë dhe kthimin asaj të
çështjes për rishqyrtim, me qëllim pozicionimin e
saktë të pronës nga trashëgimtarët e subjektit të
shpronësuar dhe argumentimin e saktë të
vendndodhjes së saj e të mënyrës së konvertimit të
sipërfaqes 300 vreten në 360.000 m². Çështja në vijim
nuk është rishqyrtuar as nga *ZRKKP*-ja, Vlorë, as
nga *AKKP*-ja, pas suprimimit të zyrove rajonale në
qarqe me ndryshimet e bëra me ligjin nr. 10207, datë
23.12.2009 (*ligji nr. 10207/2009*).

4. Në datën 26.7.2013, kërkuëset Sadete Topi,
Fatbardha Shpendi dhe Lavdije Keta, si dhe
shtetaset S.B. (trashëgimlënësja e kërkuësit Florion
Bregasi) dhe N.G., si trashëgimtare ligjore të M.A., i
janë drejtuar gjykatës me kërkesëpadi për
konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimit

nr. 3844/6, datë 20.10.2009 të AKKP-së, duke pretenduar se ai është akt administrativ absolutisht i pavlefshëm, pasi është nxjerrë nga një organ administrativ në kapërcim të kompetencave të tij ligjore referuar nenit 116, shkronja “b”, të Kodit të Procedurave Administrative (ligjit të kohës nr. 8485, datë 12.5.1999), duke iu referuar për këtë edhe vendimit nr. 27, datë 26.5.2010 (*vendimi nr. 27/2010*) të Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*), i cili, sipas tyre, kishte fuqi edhe në rastin konkret.

5. Me vendimin nr. 904, datë 27.1.2014, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë dhe konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimit nr. 3844/6, datë 20.10.2009 të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, duke vlerësuar se ky vendim është marrë në shkelje të parimit të sigurisë juridike, ndërsa ka cenuar një vendim të një organi *quasi* gjyqësor të formës së prerë, duke u bazuar në nenin 16, pika 1, shkronja “ç”, të ligjit nr. 9235/2004, që është shfuqizuar me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës, vendim ky që ka efekte edhe për rregullimin e konfliktit në rastin konkret referuar nenit 76, pika 2, shkronja “c”, të ligjit nr. 8577/2000, për sa kohë çështja e pronës nuk është shqyrtuar ende.

6. Kundër vendimit të gjykatës së shkallës së parë ka ushtruar ankim pala e paditur, AKKP-ja, e cila ka pretenduar se vendimi i drejtorit të saj të përgjithshëm është marrë në përputhje me kompetencën që ligji i kohës i njihte dhe se vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk kishte efekt prapaveprues në rastin konkret, pasi ka dalë pas vendimit të drejtorit të saj të përgjithshëm në rastin konkret. Mbi këtë ankim, me vendimin nr. 3392, datë 14.10.2014, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, me të njëjtën linjë arsyetimi.

7. Vendimi i gjykatës së apelit është kundërshtuar sërish me rekurs nga pala e paditur, AKKP-ja dhe Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2023-3707 (537), datë 27.9.2023, ka vendosur ndryshimin e vendimeve të gjykatave të faktit dhe rrëzimin e padisë së kërkuësve.

8. Në datën 25.1.2024, kërkuesi Florion Bregasi, trashëgimtar ligjor i paditëses S.B. në procesin gjyqësor si më lart, i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual, duke kërkuar shfuqizimin si antikushtetues të vendimit të Gjykatës së Lartë. Po kështu, në datën 26.1.2024,

kërkuësset Sadete Topi, Fatbardha Shpendi dhe Lavdiye Keta i janë drejtuar Gjykatës me kërkesë me të njëjtin objekt. Me vendimin e datës 5.4.2024 Kolegji i Gjykatës ka vendosur bashkimin e çështjeve, bazuar në nenin 1, paragrafi i dytë, të ligjit nr. 8577/2000, nenin 57 të Kodit të Procedurës Civile (KPC) dhe nenin 19, pika 2, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës, si dhe kalimin e tyre për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Fillimisht, seanca plenare për shqyrtimin e çështjes është caktuar në datën 24.9.2024, por për arsye të dorëheqjes nga funksioni të gjyqtarës relatore, zhvillimi i saj është shtyrë për në datën 7.10.2024. Në këtë datë Gjykata ka vendosur shtyrjen e seancës për të kërkuar informacion nga organet shtetërore.

9. Nga materialet e paraqitura dhe procedura e njoftimit të palëve në gjykim, Gjykata konstatoi se krahas kërkuësit Florion Bregasi, paditësjë S.B. në procesin gjyqësor të kundërshtuar ka lënë si trashëgimtarë ligjorë edhe shtetasit Zana Bregasi dhe V.B., ndërsa ky i fundit ka ndërruar jetë në datën 2.1.2023. Në këto kushte, Gjykata thirri në gjykim si subjekt të interesuar shtetasen Zana Bregasi. Po ashtu, Gjykata konstatoi se edhe shtetasja N.G., gjithashtu palë paditëse në procesin gjyqësor të kundërshtuar, ka ndërruar jetë, duke lënë pas fëmijët Violeta Koçi (Egro), Merita Veleli (Egro) dhe Arben Egro. Sipas informacionit të noterit H.Z., e ndjera ka lënë testament pranë zyrës së tij noteriale, por nuk është vijuar me lëshimin e dëshmisë testamentare. Në këto kushte, Gjykata ka kërkuar aktin e çeljes së trashëgimisë nga trashëgimtarët e saj dhe në vijim, në mungesë të paraqitjes së këtij akti, ajo u ka kërkuar palëve mendim në lidhje me personat që duhet të thirreshin në gjykim si subjekte të interesuara në vend të së ndjerës N.G. Mbrojtësi i kësaj të fundit gjatë procesit gjyqësor, njëherazi edhe i kërkuësve, përfshirë edhe në këtë Gjykatë, parashtoi se ka njoftuar fëmijët e së ndjerës për mundësinë e zëvendësimit procedural dhe nevojën për lëshimin e dëshmisë së trashëgimisë. Megjithatë, u shpreh ai, gjykimi në këtë Gjykatë mund të vazhdojë pa thirrur në gjykim trashëgimtarët e së ndjerës, pjesëmarrja e të cilëve nuk ndikon në zgjidhjen e saj, në kushtet kur çështja është paraqitur nga kërkuësit, të cilët tërheqin të njëjtat interesa me të ndjerën N.G. Në vijim, Gjykatës nuk iu paraqit dëshmia e trashëgimisë të së ndjerës.

10. Në rrethanat e mësipërme, ndërsa trashëgimtarët e mundshëm të së ndjerës N.G., fëmijët e saj, kanë marrë dëjani për gjykimin kushtetues të çështjes, si personalisht, ashtu edhe përmes përfaqësuesit ligjor të nënës së tyre, si dhe nisur nga fakti se Gjykatës nuk iu vu në dispozicion ndonjë dokument që përcaktonte kalimin e të drejtave të së ndjerës, Gjykata vijoi gjykimin e çështjes, duke legjitimuar fëmijët e saj si palë në gjykim, në cilësinë e subjekteve të interesuara.

11. Po kështu, Gjykata vëren se, në përputhje me nenin 32, të ligjit nr. 133/2015, datë 5.12.2015, “Për trajtimin e pronës dhe përfundimin e procesit të kompensimit të pronës”, Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pronave është transformuar në Agjencinë e Trajtimit të Pronës. Për këtë shkak, në tekstin e këtij vendimi, emërtimet e këtij institucioni janë përdorur në përkëmbim respektiv të njëri-tjetrit, duke iu referuar kohës kur janë kryer veprimet dhe janë marrë vendimet përkatëse.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

12. *Kërkuesit*, në mënyrë të përmbledhur, kanë parashtruar se u janë cenuar:

12.1 *E drejta për proces të rregullt ligjor* në drejtim të:

12.1.1 *Parimit të gjyimit nga një gjykatë e caktuar me ligj*, pasi, ndonëse gjykatë ligji, Gjykata e Lartë ka vlerësuar provat shkresore të administruara në gjykim dhe shkaqet përse drejtori i përgjithshëm i AKKP-së ka shfuqizuar e kthyer çështjen për rishqyrtim në ZRKKP-në, Vlorë. Në tejkalim të parashikimeve të nenit 16 të KPC-së, kjo gjykatë ka arsyetuar se paditësve u ka kaluar afati ligjor për kundërshtimin gjyqësisht të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, ndërkohë që duhej të shprehej dhe të dispononte nëse ekzistonin shkaqet e pavlefshmërisë absolute të aktit administrativ. Po kështu, në cenim të nenit 6 të KPC-së, Gjykata e Lartë ka arsyetuar për mangësitë e hetimit administrativ të ZVRPP-së, Vlorë pa qenë pretenduar një gjë e tillë nga palët në proces.

12.1.2 *Parimit të sigurisë juridike*, për shkak se:

12.1.2.1 Rekursi i AKKP-së është depozituar tej afatit ligjor 30-ditor të parashikuar nga neni 476, pika 1, i KPC-së. AKKP-ja ka qenë e pranishme në shpalljen e vendimit nga gjykata e apelit, çka do të thotë se ka marrë njoftim për vendimin e kësaj gjykate në datën 14.10.2014 të shpalljes së tij.

Vendimi i gjykatës së apelit përbënte *res judicata*, për rrjedhojë pranimi i rekursit të paraqitur jashtë afatit ligjor ka cenuar parimin e sigurisë juridike.

12.1.2.2 Vendimi i ZRKKP-së, Vlorë ka marrë formë të prerë pa u ankimuar brenda afatit, duke u shndërruar në titull ekzekutiv, ndërsa vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin e këtij vendimi, ndryshe nga sa ka pranuar Gjykata e Lartë, është marrë në kapërcim të kompetencave të tij ligjore, pasi: (i) shqyrtimi kryesisht i vendimit të ZRKKP-së, Vlorë është bërë në kapërcim të afatit të përcaktuar në nenin 18 të ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar me ligjin nr. 9684, datë 6.2.2007 (*ligji nr. 9684/2007*), i cili parashikonte afatin 30-ditor si për ankimin e vendimit të ZRKKP-së, ashtu edhe për shqyrtimin kryesisht të këtij vendimi nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së. Në rastin e tyre, vendimi i drejtorit të përgjithshëm është dhënë pas rreth një viti nga vendimi i ZRKKP-së, Vlorë; (ii) disponimi për kthimin e çështjes për rishqyrtim në ZRKKP-në, Vlorë është në kundërshtim me ligjin e kohës, referuar të cilit drejtori i përgjithshëm i AKKP-së ose duhet të linte në fuqi vendimin e ZRKKP-së ose të zgjidhte vetë në themel çështjen; (iii) shqyrtimi kryesisht i vendimit të ZRKKP-së, Vlorë vjen në kundërshtim me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës, sipas të cilit vendimet e KKKP-ve, funksionet e të cilave u transferuan në ZKKP-të në qarqe, merrnin formë të prerë nëse nuk ankimoheshin brenda afateve ligjore. Vendimi i ZRKKP-së, Vlorë kishte natyrën e një vendimi *quasi* gjyqësor, për rrjedhojë vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin e tij, i marrë pas kalimit të afatit ligjor, përbën akt absolutisht të pavlefshëm. Gjykata e Lartë, duke konsideruar të ligjshëm vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, u ka cenuar kërkuesve të drejtën e pronës.

12.1.3 *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi konkluzioni i Gjykatës së Lartë se afati i kundërshtimit gjyqësisht të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së kishte kaluar, është rrjedhojë e zbatimit të gabuar të ligjit dhe praktikës gjyqësore. Edhe arsyetimi i kësaj gjykate se në rastin konkret nuk gjen zbatim efekti prapaveprues i vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës është i pabazuar dhe në interpretim të gabuar të ligjit. Deri në momentin që gjykata e apelit është shprehur në themel, nuk ka pasur vendimmarrje të AKKP-së për çështjen, çka përligj qëndrimin e gjykatës së rrethit

dhe të apelit se plotësoheshin kriteret e fuqisë prapavepruese të vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës. Arsyetimi i Gjykatës së Lartë se vendimet gjyqësore që kanë pranuar padinë i kanë hequr, pa shkak, mundësinë AKKP-së për t'u shprehur konform detyrës funksionale, është i pabazuar në ligj dhe në vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës. ZRKKP-të nuk funksionojnë më, pasi janë suprimuar, ndërkohë që AKKP-ja nuk e ka shqyrtuar ende çështjen, edhe pse kanë kaluar vite. Arsyetimi i kësaj gjykate se kërkueseve u mungon legjitimiteti aktiv substancial për të investuar gjykatën ose organin administrativ, është rrjedhojë e zbatimit të gabuar të nenit 18 të ligjit nr. 9235/2004 dhe vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës.

12.2 *Standardi i zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës*, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka mbajtur qëndrim të kundërt me vendimin e Gjykatës lidhur me pavlefshmërinë e akteve administrative të AKKP-së, që kanë prishur vendimet e formës së prerë të ZRKKP-ve, duke i quajtur ato të ligjshme.

13. *Subjekti i interesuar, Avokatura e Shtetit, si përfaqësuese e subjektit të interesuar, ATP-së*, ka prapësuar se:

13.1 Pretendimet për cenimin e *parimit të sigurisë juridike*, si rrjedhojë e paraqitjes së rekursit të AKKP-së tej afatit ligjor 30-ditor, janë të pabazuara. Rekursi është dërguar në rrugë postare në datën 13.11.2013 dhe është regjistruar në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë në datën 17.11.2013, pra brenda afatit ligjor 30-ditor. Po kështu, edhe pretendimet se vendimi i ZRKKP-së, Vlorë përbënte titull ekzekutiv dhe për pavlefshmërinë absolute të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së janë të pabazuara. Procesi administrativ është iniciuar nga AKKP-ja brenda afatit ligjor, përmes kërkimit të dosjes gjyqësore me shkresën nr. 3844/1 prot., datë 2.10.2008 të saj, dhe vendimmarrja e këtij organi është konform ligjit të kohës.

13.2 Në kundërshtim nga sa kërkuesit pretendojnë, kontrolli i Gjykatës së Lartë është fokusuar vetëm në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankmuara, pra në mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat e faktit. Gjykata e Lartë nuk ka vlerësuar prova të reja, por, në gjendjen që kanë qenë aktet, ka vendosur përfundimisht për çështje thelbësore, lidhur me mungesën e legjitimitetit aktiv substancial për të investuar gjykatën. Kërkueset kanë marrë dijeni për vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së me shkresën nr. 3844/6, datë 20.1.2009, pra kohë

përpara datës së paraqitjes së kërkesëpadisë në gjykatë. Për rrjedhojë, pretendimet për cenimin e *parimit të gjyqimit nga një gjykatë e caktuar me ligj* janë të pabazuara.

13.3 Vendimi i Gjykatës së Lartë përmban të dhënat e palëve, vendimmarrjen e gjykatës së apelit, pretendimet e ngritura në rekurs nga AKKP-ja, ligjin e zbatueshëm, si dhe pjesën arsyetuese, në të cilën u ka dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura në rekurs, duke u shprehur edhe në lidhje me veprimtarinë e organit administrativ. Në këto kushte, ai përmbush standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit, për rrjedhojë edhe pretendimet për cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor* janë, gjithashtu, të pabazuara.

13.4 Përfundimi i arritur nga Gjykata e Lartë lidhur me efektet e fuqisë prapavepruese të vendimit nr. 27/2010, të Gjykatës është i drejtë dhe i bazuar në ligj, ndaj edhe pretendimet e kërkuesve për cenimin e *standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës* janë të pabazuara. Ligji i shfuqizuar nga Gjykata nuk ka qenë në fuqi në kohën e dhënies së vendimit nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së.

14. *Subjektet e interesuara Zana Bregasi, Violeta Koçi (Egro), Merita Veleli (Egro) dhe Arben Egro* nuk kanë paraqitur prapësime me shkrim, ndonëse janë njoftuar rregullisht nga Gjykata.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesve

15. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është vlerësuar nga Gjykata si një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

16. Gjykata vëren se Sadete Topi, Fatbardha Shpendi dhe Lavdiye Keta kanë qenë palë ndërgjyqëse në çështjen objekt ankimi kushtetues individual, ndërsa Florion Bregasi është trashëgimtar i shtetases S.B., e cila ka qenë, gjithashtu, palë në këtë proces. Si të tillë, ata legjitimohen *ratione personae*, bazuar në nenet 131, pika 1, shkronja “F” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, pasi kanë interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi kushtetues.

17. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “F”, të Kushtetutës, Gjykata vendos për gjykimin përfundimtar të ankesave të individëve, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike efektive për mbrojtjen e të drejtave kushtetuese, që individi pretendon se i janë cenuar nga akti i pushtetit publik. Kriteri për shterimin e mjeteve nënkupton jo vetëm që individi t’u jetë drejtuar të gjitha shkallëve të zakonshme të gjykimit, por edhe që të gjitha pretendimet që ngrenë në këtë Gjykatë t’i ketë paraqitur më parë, të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural (*shih vendimet nr. 50, datë 20.6.2024; nr. 65, datë 30.11.2023; nr. 31, datë 3.11.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Në rastin konkret, Gjykata evidenton se në ankimin kushtetues individual kërkesit kanë pretenduar cenimin e parimit të sigurisë juridike, për shkak se vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, për shfuqizimin e vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, është marrë në kapërcim të kompetencave të tij ligjore, pasi: (i) shqyrtimi kryesisht i vendimit të ZRKKP-së, Vlorë është bërë në kapërcim të afatit 30-ditor të përcaktuar në nenin 18 të ligjit nr. 9235/2004, ndërsa vendimi i tij është dhënë pas

rreth një viti nga vendimi i ZRKKP-së, Vlorë; (ii) disponimi për kthimin e çështjes për rishqyrtim në ZRKKP-në, Vlorë është në kundërshtim me ligjin e kohës, referuar të cilit drejtori i përgjithshëm i AKKP-së ose duhet të linte në fuqi vendimin e ZRKKP-së ose të zgjidhte vetë në themel çështjen. Për sa u takon këtyre argumenteve në lidhje me këtë pretendim, Gjykata vëren se ato nuk janë paraqitur dhe nuk janë shqyrtuar gjatë procesit gjyqësor, duke u parashtruar nga kërkesit vetëm përpara saj. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkesve për këto argumente nuk mund të merret në shqyrtim.⁴

19. Për sa u përket pretendimeve të tjera, Gjykata konstaton se kërkesit kanë paraqitur ankim kushtetues individual pasi janë ankuar në rrugë gjyqësore ndaj vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së. Nisur nga fakti se Gjykata e Lartë ka disponuar në lidhje me vendimmarrjet e gjykatave më të ulëta që kanë pranuar padinë e tyre, duke vendosur ndryshimin e këtyre vendimeve dhe rrëzimin e padisë, Gjykata çmon se kërkesit i kanë shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion për pretendimet ndaj vendimit administrativ të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së dhe vendimit gjyqësor të Gjykatës së Lartë.

20. Kërkesit legjitimohen edhe *ratione temporis*, në kuptim të nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi më i fundit në kohë, ai i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, mban datën 27.9.2023, ndërsa kërkesat janë paraqitur në këtë Gjykatë në datat 25.1.2024 dhe 26.1.2024, pra brenda afatit 4-mujor.

21. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, në kërkesën drejtuar Gjykatës kërkesit kanë pretenduar cenimin e së drejtës për proces të rregullt ligjor në drejtim të parimit të gjykimit nga një gjykatë

⁴ Gjyqtarja Sonila Bejtja mbajti qëndrimin se kërkesit kanë shteruar mjetet juridike efektive në lidhje me pretendimin për cenimin e parimit të sigurisë juridike, si rrjedhojë e marrjes së vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së tej afatit ligjor 30-ditor të përcaktuar nga neni 18, pika 1, paragrafi i parë, i ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar. Sipas saj, qëndrimi i shumicës për moslegjitimitimin e kërkesve për këtë pretendim me argumentin e mosshërimit të mjeteve juridike efektive, është tejet formalist, në këndvështrim edhe të urisprudencës së mëparshme kushtetuese (*shih paragrafin 14 të vendimit nr. 16, datë 12.3.2024 të Gjykatës Kushtetuese*), pasi një pretendim i tillë është ngritur në thelb në kërkesëpadinë e kërkueseve drejtuar gjykatës së rrethit dhe kjo e fundit ka mbajtur qëndrim në lidhje me të, duke çmuar se vendimi i ZRKKP-

së, Vlorë ishte shndërruar në titull ekzekutiv, ndaj shfuqizimi i tij nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së cenonte parimin e sigurisë juridike. Po kështu, ky pretendim është ngritur nga kërkesit edhe në ankimin kushtetues individual, në kushtet kur ankimi dhe rekursi janë paraqitur nga AKKP-ja, e cila ka rezultuar gyqumbëse në gjykimin e çështjes në rreth dhe apel. Po sipas kësaj gjyqtareje, në këndvështrim edhe të jurisprudence së fundit të Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*) në çështjen *Gaba k. Shqipërisë, datë 17.12.2024*, Gjykata duhej të kishte vendosur pranimin e kërkesës edhe për këtë pretendim të kërkueseve, për shkak të cenimit të parimit të sigurisë juridike.

e caktuar me ligj, parimit të sigurisë juridike, standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, si dhe standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës, pretendime të cilat *prima facie* përfshihen në juridiksionin kushtetues. Duke pasur parasysh se argumentet në themel të tyre parashtrohen në drejtim të vlerësimit të provave nga Gjykata e Lartë, zbatimit të gabuar të ligjit nr. 9235/2004 nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së, si dhe interpretimit e zbatimit të gabuar të ligjit, praktikës gjyqësore e vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës nga Gjykata e Lartë, Gjykata çmon t'i analizojë ato në vijim në kuadër të parimit të gjyqimit nga një gjykatë e caktuar me ligj dhe parimit të sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1 Për cenimin e parimit të gjyqimit nga një gjykatë e caktuar me ligj

22. Kërkuesit kanë pretenduar se Gjykata e Lartë ka vlerësuar provat shkresore të administruara në gjykim dhe shkaqet përse drejtori i përgjithshëm i AKKP-së ka shfuqizuar dhe kthyer çështjen për rishqyrtim në ZRKKP-në, Vlorë. Në tejkalim të parashikimeve të nenit 16 të KPC-së, ajo ka arsyetuar se paditësve u kishte kaluar afati ligjor për kundërshtimin gjyqësisht të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së dhe se atyre u mungonte legjitimiteti aktiv substancial, ndërkohë që duhej të shprehej dhe të dispononte nëse ekzistonin shkaqet e pavlefshmërisë absolute të aktit administrativ. Po sipas kërkuesve, Gjykata e Lartë ka arsyetuar për mangësitë e hetimit administrativ të ZVRPP-së, Vlorë, pa qenë pretenduar një gjë e tillë nga palët në proces. Ajo është shprehur se vendimet gjyqësore që kanë pranuar padinë i kanë hequr, pa shkak, mundësinë AKKP-së për t'u shprehur konform detyrës funksionale, ndërkohë që AKKP-ja nuk e ka shqyrtuar ende çështjen, edhe pse kanë kaluar vite.

23. Subjekti i interesuar, ATP-ja, ka prapësuar se pretendimet e kërkuesve për cenimin e parimit të gjyqimit nga një gjykatë e caktuar me ligj janë të pabazuara. Sipas tij, Gjykata e Lartë nuk ka vlerësuar prova të reja, por, në gjendjen që kanë qenë aktet, ka vendosur përfundimisht për çështje thelbësore lidhur me mungesën e legjitimitetit aktiv substancial për të investuar gjykatën. Kërkueset kanë marrë dijeni për vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së kohë përpara datës së paraqitjes së kërkesëpadisë në gjykatë.

24. Neni 42 i Kushtetutës parashikon se të drejtat e njohura me Kushtetutë dhe me ligj nuk mund të cenohen pa një proces të rregullt ligjor dhe se kushdo, për mbrojtjen e tyre, ka të drejtën e një gjykimi nga një gjykatë e caktuar me ligj. Sipas nenit 141, pika 1, të Kushtetutës, Gjykata e Lartë shqyrton çështje lidhur me kuptimin dhe zbatimin e ligjit për të siguruar njësimin ose zhvillimin e praktikës gjyqësore sipas ligjit.

25. Gjykata në jurisprudencën e saj ka pohuar se një nga elementet e procesit të rregullt, sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së, është edhe shqyrtimi i çështjes nga një “*gjykatë e caktuar me ligj*”. Ky element, në sensin material, karakterizohet nga funksioni i saj gjyqësor, që ka të bëjë me zgjidhjen e çështjeve nga organe të ngarkuara me ligj për të dhënë drejtësi. Përveç këtij kushti, këto organe duhet të shqyrtojnë dhe të vendosin për çështje që janë në kompetencë të tyre gjatë një procesi të zhvilluar për një procedurë ligjërishit të përcaktuar dhe në pajtim me rendin juridik (*shih vendimet nr. 36, datë 30.4.2024; nr. 3, datë 7.2.2023; nr. 7, datë 23.2.2021 të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Gjykata ka theksuar se Gjykata e Lartë, në funksionin e saj si gjykatë e ligjit, nuk mund të ndryshojë vendimet e gjykatave të faktit dhe të shprehet për themelin e çështjes, duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve që janë administruar gjatë gjyqimit nga gjykatat më të ulëta. Nëse Gjykata e Lartë vlerëson se provat e administruara nuk janë të mjaftueshme për arritjen e një konkluzioni apo se nevojitet kryerja e vlerësimeve të mëtejshme të tyre, ajo nuk mund të marrë kompetencat e gjykatës të faktit, por duhet ta kthejë çështjen për rishqyrtim, me qëllim plotësimin e të metave të vendimit. Procesi nuk konsiderohet i parregullt, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës, kur Kolegji i Gjykatës së Lartë, mbi të njëjtat prova e fakte të vlerësuara në gjykimet e mëparshme, vendos të prishë vendimet dhe ta zgjidhë vetë çështjen, për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit. Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte e prova të vlerësuara nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligshmërisë dhe bazueshmërisë të vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta (*shih vendimet nr. 36, datë*

30.4.2024; nr. 15, datë 23.3.2023; nr. 10, datë 3.4.2018 të Gjykatës Kushtetuese).

27. Në këndvështrim të jurisprudencës së mësipërme kushtetuese, Gjykata do të shqyrtojë në vijim nëse pretendimet e kërkuësve për cenimin nga Gjykata e Lartë të parimit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj janë ose jo të bazuara në këndvështrimin kushtetues. Për këtë qëllim Gjykata do të analizojë vendimin e kësaj gjykate në raport me vendimet e gjykatave të faktit, për të përcaktuar nëse Gjykata e Lartë ka bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve nga gjykatat më të ulëta, si dhe nëse ajo ka vepruar ose jo brenda kompetencave të saj si gjykatë ligji.

28. Në rastin konkret, Gjykata vëren se gjykata e rrethit ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë së kërkuësve dhe konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimit nr. 3844/6, datë 20.10.2009 të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, me arsyetimin se ky vendim është marrë në shkelje të parimit të sigurisë juridike, ndërsa ka cenuar një vendim të një organi *quasi* gjyqësor të formës së prerë, duke u bazuar në nenin 16, pika 1, shkronja “ç”, të ligjit nr. 9235/2004, që është shfuqizuar me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës, vendim ky që ka efekte edhe për rregullimin e konfliktit në rastin konkret referuar nenit 76, pika 2, shkronja “c”, të ligjit nr. 8577/2000, për sa kohë çështja e pronës nuk është shqyrtuar ende. Ndërkohë, gjykata e apelit ka vlerësuar të drejtë vendimin e gjykatës së rrethit për sa i përket arsyetimit të kësaj të fundit për kapërcimin nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së të kompetencave të njohura me ligj dhe efektet prapavepruese të vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës, referuar nenit 76, pika 2, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000.

29. Vendimi i gjykatës së apelit është kundërshtuar me rekurs nga AKKP-ja, e cila ka pretenduar se vendimi i drejtorit të saj të përgjithshëm është marrë në përputhje me kompetencën që ligji i kohës i njihte dhe se vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk kishte efekt prapaveprues në rastin konkret, pasi ka dalë pas vendimit të drejtorit të saj të përgjithshëm në rastin konkret.

30. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se vendimet e gjykatave më të ulëta janë marrë në zbatim të gabuar të ligjit. Sipas tij, padia në rastin konkret synon të bëjë nul një vendim të drejtorit të përgjithshëm i AKKP-së, i cili në marrjen e atij vendimi ka vepruar konform kompetencave të dhëna

nga ligji i posaçëm i kohës. Vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk gjen zbatim në rastin konkret, pasi ai ka dalë jo vetëm pas ushtrimit të nismës nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së, por edhe pas vendimmarrjes së tij. Sipas Kolegjit Civil, nuk jemi para rasti të parashikuar në nenin 76, pika 2, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, për efektet prapavepruese të vendimit të Gjykatës, pasi padia e kërkuësve është dorëzuar në gjykatë në datën 26.7.2013. Po sipas tij, nuk jemi as para rastit të parashikuar nga shkronja “c” e kësaj dispozite, pasi vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së i ka prodhuar pasojat e tij dhe çështja vijon të jetë në juridiksionin administrativ, ndaj gjykatat nuk mund të ndërhyjnë ende. Krahës kësaj, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka arsyetuar edhe se vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së jo vetëm nuk paraqet pavlefshmëri absolute, por as pavlefshmëri relative, gjë e cila nuk është kundërshtuar nga palët brenda afatit ligjor. Po sipas tij, siç është konstatuar në vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, hetimi administrativ nga ZRKKP-ja, Vlorë ka qenë i mangët, mangësi e cila e bën të pavlefshëm vendimin e saj.

31. Në analizë të vendimit të Gjykatës së Lartë, Gjykata vëren se ajo gjykatë nuk ka bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve të pranuar nga gjykatat më të ulëta, por, në përputhje me kompetencat e saj kushtetuese, të përcaktuara në nenin 141, pika 1, të Kushtetutës, ka vendosur të ndryshojë vendimet e tyre dhe ta zgjidhë vetë çështjen në themel vetëm për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit nga ato dhe konkretisht të ligjit nr. 9235/2004 dhe të ligjit nr. 8577/2000 në lidhje me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës. Vlen të përmendet se, megjithëse pranon se objekt gjykimi ka qenë pretendimi për pavlefshmëri absolute të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, Gjykata e Lartë është shprehur se ky vendim nuk është i prekur as nga pavlefshmëria relative, gjë e cila, sipas saj, nuk është kundërshtuar brenda afatit ligjor. Dhe po ashtu, ajo gjykatë është shprehur edhe për pavlefshmërinë e vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, të konstatuar nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së. Gjykata vlerëson se këto konstatime të Gjykatës së Lartë, pavarësisht se nuk kanë qenë relevante për gjykimin, nuk kanë pasur asnjë rëndësi dhe ndikim për përfundimet e arritura për themelin e çështjes dhe për sa i përket zbatimit të ligjit dhe, në këtë kuptim, për vendimmarrjen e asaj gjykate. Vetëm fakti se Gjykata e Lartë ka evidentuar në vendimin e saj

konstatime për fakte të parëndësishme për çështjen dhe vendimmarrjen e saj, nuk mund të çojë në përfundimin se ajo ka vepruar në kapërcim të kompetencave të saj. Bazuar në këto konsiderata, në kundërshtim nga sa kërkuar pretendojnë, Gjykata vlerëson se kontrolli i Gjykatës së Lartë është fokusuar vetëm në drejtësi të ligjshmërisë së vendimeve të ankimuar, pra në mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta, ndaj çmon se pretendimet e kërkuarve për cenimin e parimit të gjyqimit nga një gjykatë e caktuar me ligj nuk janë të bazuara.

B.2 Për cenimin e parimit të sigurisë juridike në lidhje me standardin e arsyetimit të vendimit

32. Kërkuarët kanë pretenduar cenimin e parimit të sigurisë juridike, për shkak të paraqitjes së rekursit të AKKP-së tej afatit ligjor 30-ditor, si dhe për shkak të vendimmarrjes së drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin e vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, i cili ishte shndërruar në titull ekzekutiv, pasi nuk ishte ankimuar nga palët. Po sipas kërkuarve, arsyetimi i Gjykatës së Lartë se në rastin e tyre nuk gjente zbatim vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës, është rrjedhojë e zbatimit të gabuar të ligjit e praktikës gjyqësore dhe vjen në kundërshtim me vendimin e Gjykatës lidhur me pavlefshmërinë administrative të akteve të AKKP-së, që kanë prishur vendimet e formës së prerë të ZRKKP-ve.

33. Subjekti i interesuar, ATP-ja, ka prapësuar se pretendimet e kërkuarve për cenimin e parimit të sigurisë juridike janë të pabazuara, pasi rekursi është depozituar brenda afatit ligjor. Po kështu, vendimi i ZRKKP-së, Vlorë nuk përbënte titull ekzekutiv, pasi procesi administrativ është iniciuar nga AKKP-ja brenda afatit ligjor, përmes kërimit të dosjes gjyqësore me shkresën nr. 3844/1 prot., datë 2.10.2008 të saj dhe vendimmarrja e këtij organi është konform ligjit të kohës. Po sipas ATP-së, përfundimi i arritur nga Gjykata e Lartë lidhur me efektet e fuqisë prapavepruese të vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës është i drejtë e i bazuar në ligj, pasi ligji i shfuqizuar nga Gjykata nuk ka qenë në fuqi në kohën e dhënies së vendimit nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së. Gjykata e Lartë u ka dhënë përgjigje pretendimeve të ngritura në rekurs dhe vendimi i saj është në përputhje me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

34. Në funksion të parimit të sigurisë juridike, Gjykata ka pranuar se mbrojtja kushtetuese dhe ligjore e të drejtave dhe lirive të individit mund të realizohet vetëm kur ushtrohet brenda afateve

ligjore të përcaktuara. Përcaktimi i afateve ligjore nuk përbën një qëllim në vetvete, por bëhet për mbrojtjen e të drejtave të të tjerëve, pasi mospërcaktimi i tyre do të çonte në një situatë të tillë, ku konfliktet gjyqësore asnjëherë nuk do të zgjidheshin përfundimisht mes palëve dhe situata e tyre do të ishte e pasigurt (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 27, datë 18.5.2023; nr. 29, datë 15.5.2014 të Gjykatës Kushtetuese*). Respektimi i afatit ligjor garanton, mes të tjerash, qëndrueshmërinë e vendimeve gjyqësore të formës së prerë, si edhe besueshmërinë e individit të shteti, institucionet e tij dhe tek aktet që ato nxjerrin (*shih vendimet nr. 62, datë 31.7.2017; nr. 2, datë 29.1.2016 të Gjykatës Kushtetuese*).

35. Jurisprudenca kushtetuese ka theksuar vazhdimisht rëndësinë e parimit të sigurisë juridike, si një nga aspektet themelore të shtetit të së drejtës, duke e parë të lidhur me parimin *res judicata*, sipas të cilit vendimi gjyqësor i formës së prerë, që përbën gjë të gjykuar, është shprehje dhe konkretizim i së drejtës mbi marrëdhënien juridike dhe ka për qëllim t'i japë jo vetëm qartësi, por edhe siguri kësaj marrëdhënieje (*shih vendimet nr. 34, datë 12.6.2023; nr. 14, datë 27.2.2017; nr. 23, datë 8.6.2007 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjatë shqyrtimit të ankesave individuale kushtetuese, Gjykata e ka analizuar sigurinë juridike të lidhur edhe me pretendimet për mosrespektimin e vendimeve të saj nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm (*shih vendimet nr. 43, datë 27.12.2022; nr. 17, datë 10.4.2015; nr. 5, datë 7.2.2001 të Gjykatës Kushtetuese*). Për sa u takon vendimeve të saj, Gjykata ka theksuar se ato kanë fuqi detyruese të përgjithshme dhe janë përfundimtare. Ato përbëjnë jurisprudencë kushtetuese dhe, për rrjedhojë, kanë efektet e forcës së ligjit (*shih vendimet nr. 20, datë 5.4.2023; nr. 44, datë 29.6.2015; nr. 5, datë 7.2.2001 të Gjykatës Kushtetuese*).

36. Gjykata ka pohuar, gjithashtu, se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142, pika 1, të Kushtetutës. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet edhe vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 41, datë 29.5.2024; nr. 11, datë 10.3.2023 të Gjykatës Kushtetuese*).

37. Sipas Gjykatës, detyrë e saj është të vlerësojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese, si dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e arsyeshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose është i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 59, datë 14.11.2023; nr. 30, datë 29.5.2023; nr. 29, datë 1.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

38. Duke iu kthyer çështjes konkrete, Gjykata konstaton se pretendimet e kërkuësve për cenimin e parimit të sigurisë juridike parashtrohen në dy drejtime, konkretisht: (i) paraqitjes së rekursit jashtë afatit ligjor 30-ditor dhe (ii) qëndrimit të Gjykatës së Lartë lidhur me vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin e vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, i cili, sipas tyre, kishte marrë formë të prerë, duke u shndërruar në titull ekzekutiv. Gjykata çmon të analizojë në vijim këto pretendime në kuadër të parashikimeve të KPC-së në lidhje me afatin e paraqitjes së rekursit përkundrejt të dhënave që kanë rezultuar gjatë gjykimit kushtetues, si dhe rregullimeve të ligjit për kthimin dhe kompensimin e pronave në fuqi në datën e vendimit të kundërshtuar të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së në raport me arsyetimin e Gjykatës së Lartë për efektet e vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës, që shfuqizoi si antikushtetuese kompetencën e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin kryesisht të vendimeve të zyrave rajonale.

39. Për sa i takon pretendimit për paraqitjen e rekursit jashtë afatit ligjor 30-ditor, Gjykata vëren se ky afat parashikohej nga neni 443 i KPC-së, sipas përmbajtjes së tij në fuqi në kohën e depozitimit të rekursit nga AKKP-ja. Po kështu, Gjykata evidenton se vendimi nr. 3392 i Gjykatës së Apelit Tiranë për çështjen mban datën 14.10.2014, ndërsa sipas informacionit të Avokaturës së Shtetit të vënë në dispozicion të Gjykatës me shkresën nr. 2502/5 prot., datë 17.10.2024 dhe kopjes së librit të postës, rezulton se rekursi i AKKP-së është depozituar në shërbimin postar në datën 13.11.2014, referuar vulës datare të postës, pra brenda afatit ligjor. Në këto kushte, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuësve për cenimin e parimit të sigurisë juridike, për shkak

të depozitimit të rekursit jashtë afatit ligjor nga AKKP-ja, janë të pabazuara.

40. Gjykata evidenton se ligji nr. 9235/2004, sipas përmbajtjes së tij në momentin e ushtrimit të nismës për shqyrtimin kryesisht dhe të marrjes së vendimit nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së në rastin konkret, pra në periudhën tetor 2008 - tetor 2009, parashikonte se vendimet e zyrave rajonale në qarqe për njohjen e së të drejtës së pronësisë, kthimit ose kompensimit të pronës, si dhe të të drejtave të tjera reale, mund të ankimoheshin nga subjekti i shpronësuar ose Avokatura e Shtetit, brenda 30 ditëve nga njoftimi i këtij vendimi, në zyrën e AKKP-së në qendër (*neni 18, pika 1*) dhe nëse nuk ankimoheshin ose nuk shqyrtoheshin nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së brenda afateve të parashikuara nga ky ligj, përbënin titull ekzekutiv (*neni 16, pika 3*). Nga ana tjetër, zyra e AKKP-së në qendër kishte edhe përgjegjësinë për shqyrtimin, me nismën e vet, të vendimeve të dhëna nga zyrat rajonale në qarqe (*neni 16, pika 1, shërkronja "ç"*), ndërkohë që drejtori i përgjithshëm i AKKP-së kishte të drejtë të shqyrtonte kryesisht, brenda 30 ditëve nga marrja e vendimit, vendimet e dhëna nga zyrat rajonale të AKKP-së në qark, ku pas shqyrtimit kryesisht ai vendoste lënien në fuqi të vendimit, shfuqizimin e vendimit dhe zgjidhjen në themel të tij ose kthimin për rishqyrtim në zyrën rajonale të AKKP-së (*neni 18, pika 1*).

41. Gjykata evidenton, gjithashtu, se me vendimin e saj nr. 27/2010 është vendosur shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën i neneve 15, pika 1, shkronja "c", "ç", "d" dhe "dh", si dhe 16 të ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar me ligjin nr. 10207/2009, dispozita të cilat mbartin të njëjtat probleme me ato të neneve 16 dhe 18 para ndryshimeve të tyre. Vendimi i Gjykatës ka hyrë në fuqi pas botimit në Fletoren Zyrtare nr. 81, datë 5.7.2010.

42. Me vendimin nr. 27/2010, Gjykata, ndër të tjera, ka shfuqizuar edhe dispozitat ligjore për kompetencën e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shqyrtimin, me nismën e vet, pa ankim nga palët, të vendimeve të zyrave rajonale për kthimin dhe kompensimin e pronave, me arsyetimin se cenonin parimin e sigurisë juridike, i cili garanton individin se një marrëdhënie juridike e përcaktuar nga një vendim i formës së prerë është e pandryshueshme (*shih paragrafin 44*). Gjykata ka vërejtur se organet e kthimit dhe kompensimit të pronës shprehen për njohjen e së drejtës subjektive

të pronës, ndaj vendimet e tyre janë akte *sui generis*, ndërsa vetë ato janë quajtur nga GJEDNJ-ja me termin *quasi gjykatë* (shih paragrafin 46). Në procesin e kthimit dhe kompensimit të pronës nuk zbatohen parimet e revokimit dhe shfuqizimit të akteve të organeve të kthimit dhe kompensimit të pronës, pasi mungon interesi publik, përveçse ato organe dhe aktet e tyre nuk janë tipike administrative (shih paragrafin 52). Individit mund t'i drejtohet AKKP-së në rrugë administrative dhe pas konsumimit të saj, mund të vërë në lëvizje gjykatën e zakonshme për të kundërshtuar vendimin përfundimtar të organit administrativ (shih paragrafin 53). Vendimet e paankimuara të organeve të kthimit dhe kompensimit të pronës konsiderohen të formës së prerë dhe të ekzekutueshme (shih paragrafin 56), ndaj ato nuk mund të vihen në diskutim as nga palët në proces, as nga organet shtetërore të çfarëdo natyre qofshin. Nëse vendimeve të gjykatave apo atyre të organeve *quasi gjyqësore* do t'u hiqej efekti i sigurisë juridike nga cildo qoftë, nuk mund të flitej më për pushtet gjyqësor, pasi vendimi do të kishte vetëm fuqi deklarative (shih paragrafin 57).

43. Në analizë të materialeve të dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të gjykimit kushtetues, Gjykata vëren se as kërkuesit dhe as Avokatura e Shtetit nuk kanë ushtruar ankim kundër vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, sipas së drejtës së njohur nga neni 18, pika 1, i ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar. Ndërkohë, me shkresën nr. 3844/1 prot., datë 2.10.2008, brenda afatit ligjor 30-ditor për shqyrtimin kryesisht të vendimit të ZRKKP-së, AKKP-ja ka tërhequr dosjen e kërkuesve, ndërsa me shkresën nr. 3844/9, datë 20.10.2009, drejtori i përgjithshëm i AKKP-së ka njoftuar shtetasin A.A. (përfaqësuesi me prokurë i trashëgimtarëve të subjektit të shpronësuar) për vendimin e tij nr. 3844/6, datë 20.10.2009, si dhe për të drejtën e ushtrimit të ankimit në rrugë gjyqësore.

44. Në datën 26.7.2013, kërkueset i janë drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me kërkesëpadi, duke kërkuar konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së. Kjo gjykatë ka çmuar të drejta pretendimet e ngritura nga kërkueset, duke vlerësuar se vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin me nismë të vendimit të ZRKKP-së, Vlorë është marrë në shkelje të parimit të sigurisë juridike, ndërsa ka cenuar një vendim të një organi *quasi* gjyqësor të formës së prerë referuar për këtë jurisprudencës së

GJEDNJ-së në çështjen *Ramadhi dhe të tjerë k. Shqipërisë* dhe vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës, duke u bazuar në nenin 16, pika 1, shkronja “ç”, të ligjit nr. 9235/2004, që është shfuqizuar me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës, vendim ky që ka efekte edhe për rregullimin e konfliktit në rastin konkret referuar nenit 76, pika 2, shkronja “c”, të ligjit nr. 8577/2000, për sa kohë çështja e pronës nuk është shqyrtuar ende.

45. Bazuar në ankimin e AKKP-së, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së rrethit, duke e gjetur atë të drejtë dhe të bazuar në ligj. Sipas gjykatës së apelit, vendimi objekt gjykimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së është akt administrativ absolutisht i pavlefshëm, për shkak se është marrë në kapërcim të kompetencave të tij ligjore, ndërsa me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës janë shfuqizuar dispozitat e ligjit nr. 9235/2004 që i njihnin atij kompetencën për të shqyrtuar kryesisht vendimet e zyrave rajonale në qarqe, vendim i Gjykatës ky i detyrueshëm për zbatim edhe në rastin konkret, referuar nenit 76, pika 2, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000.

46. Në rekursin kundër vendimit të gjykatës së apelit, AKKP-ja, sikurse edhe në ankimin e saj më parë, ka pretenduar se vendimi i drejtorit të saj të përgjithshëm është marrë në përputhje me kompetencën që ligji i kohës i njihte dhe se vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk kishte efekt prapaveprues në rastin konkret, pasi ka dalë pas vendimit të drejtorit të saj të përgjithshëm.

47. Gjatë shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vlerësuar se vendimet e gjykatave më të ulëta janë marrë në zbatim të gabuar të ligjit. Sipas tij, padia në rastin konkret synon të bëjë nul një vendim të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, i cili në marrjen e atij vendimi ka vepruar konform kompetencave të dhëna nga ligji i posaçëm i kohës. Po sipas tij, vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk gjen zbatim në rastin konkret, pasi ai ka dalë jo vetëm pas ushtrimit të nismës nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së, por edhe pas vendimarrjes së tij. Sipas Kolegjit Civil, nuk jemi para rastit të parashikuar në nenin 76, pika 2, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, për efektet prapavepruese të vendimit të Gjykatës, pasi padia e kërkuesve është dorëzuar në gjykatë në datën 26.7.2013. Po sipas tij, nuk jemi as para rastit të parashikuar nga shkronja “c” e kësaj dispozite, pasi vendimi i drejtorit të përgjithshëm të

AKKP-së i ka prodhuar pasojat e tij dhe çështja vijon të jetë në juridiksionin administrativ, ndaj gjykatat nuk mund të ndërhyjnë ende.

48. Nisur nga sa më sipër, Gjykata vëren se drejtori i përgjithshëm i AKKP-së e ka marrë vendimin e kundërshtuar në një moment kur ligji nr. 9235/2004 i njihet kompetencën për shqyrtimin kryesisht të vendimeve të zyrave rajonale në qarqe dhe se ky vendim i tij është kundërshtuar nga kërkuesit në gjykatë, për pavlefshmëri absolute, disa vjet pas hyrjes në fuqi të vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës, përmes të cilit janë shfuqizuar si të papajtueshme me Kushtetutën ato dispozita të ligjit të posaçëm që parashikonin kompetencën si më lart të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së. Gjykatat e faktit kanë pranuar pretendimet e kërkuesve duke konstatuar pavlefshmërinë absolute të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së si të marrë në kapërcim të kompetencave të tij ligjore, duke iu referuar për këtë vendim nr. 27/2010 të Gjykatës, i cili, sipas tyre, kishte fuqi prapavepruese edhe në rastin konkret, referuar ligjit nr. 8577/2000, nenit 76, pikës 2, shkronjës “c” (sipas gjykatës së shkallës së parë) dhe shkronjës “b” (sipas gjykatës së apelit). Në ndryshim nga ato gjykata, Gjykata e Lartë ka arritur në një përfundim të ndryshëm, se vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së nuk ishte absolutisht i pavlefshëm, pasi ishte marrë në përputhje me ligjin e posaçëm të kohës dhe se vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk kishte fuqi prapavepruese në atë rast. Sipas saj, vendimi i Gjykatës ka dalë pas vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, çështja e kërkuesve nuk ka qenë në gjykim në momentin e daljes së vendimit të Gjykatës dhe nuk jemi në kushtet e pasojave të paezauruara të ligjit të shfuqizuar, për sa kohë ligji është zbatuar dhe vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së i ka prodhuar efektet, ndërsa vendimi i ZRKKP-së, Vlorë nuk është më në fuqi dhe çështja është në shqyrtim përpara juridiksionit administrativ. Për rrjedhojë, në kundërshtim nga sa kërkuesit pretendojnë, interpretimi nga Gjykata e Lartë i ligjit nr. 9235/2004 për kthimin dhe kompensimin e pronës, si dhe i ligjit nr. 8577/2000 në lidhje me efektin prapaveprues të vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës, jo vetëm nuk duket që të jetë arbitrar apo haptazi i paarsyeshëm nga këndvështrimi kushtetues, por ajo gjykatë, në mënyrë të plotë, ka parashtruar në vendimin e saj të gjitha argumentet mbi bazën e të cilave ka arritur në përfundimin e

paraqitur në dispozitiv. Po ashtu, ajo gjykatë nuk rezulton të kenë vënë në diskutim fuqinë detyruese të përgjithshme të atij vendimi të Gjykatës.

49. Për sa më lart, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuesve për cenimin e parimit të sigurisë juridike të lidhura me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor nuk janë të bazuara.

50. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimet e kërkuesve për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj dhe parimit të sigurisë juridike të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor janë të pabazuara, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa e kërkuesve duhet të rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, si dhe nenit 72, të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë, më 21.1.2025.

Shpallur, më 27.2.2025.

Kryetare kundër: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Ilir Toska, Sandër Beci, Marjana Semini, Genti Ibrahimi

Anëtarë kundër: Sonila Bejtja

MENDIM KUNDËR

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që u përket kërkuesve Florion Bregasi, Sadete Topi, Fatbardhe Shpendi dhe Lavdiye Keta, me objekt: “*Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2023-3707 (537), datë 27.9.2023 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë*”, ndajmë qëndrim të ndryshëm nga shumica për sa i takon vlerësimit të pretendimit të kërkuesve për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë të caktuar me ligj, pasi për

këtë kërkim çmojmë se duhej të ishte vendosur pranimi i kërkesës.

2. Në çështjen konkrete rezulton se me vendimin nr. 347/2008 ZRKKP-ja, Vlorë ka vendosur njohjen e së drejtës së pronësisë së trashëgimtarëve të subjektit të shpronësuar M.A., kthimin atyre në natyrë të një sipërfaqeje brenda sipërfaqes së njohur, si dhe kompensimin për pjesën tjetër të shndërruar në tokë bujqësore dhe të ndarë sipas ligjit nr. 7501, datë 19.7.1991 “Për token”. Në datën 20.10.2009, pothuajse 1 vit e një muaj pas dhënies së tij, me vendimin nr. 3844/6, drejtori i përgjithshëm i AKKP-së, bazuar në nenet 16 dhe 18 të ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar, ka vendosur shfuqizimin e vendimit nr. 347/2008 dhe kthimin e çështjes për rishqyrtim në ZRKKP-në, Vlorë.

3. Në vitin 2013, trashëgimtarët e M.A. i janë drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me kërkesëpadi për konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, duke pretenduar, ndër të tjera, se në dosje ndodheshin dy shkresa me përmbajtje të ndryshme të tij, ku sipas njëres rezultonte se nuk e kishte ushtruar të drejtën e nismës për shqyrtimin kryesisht të vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, ndërsa sipas tjetrës e kishte ushtruar këtë të drejtë, duke vendosur shfuqizimin e vendimit nr. 347/2008 dhe kthimin e çështjes për rishqyrtim në ZRKKP-në, Vlorë. Po sipas tyre, vendimi i ZRKKP-së, Vlorë kishte marrë formë të prerë, pasi nuk ishte ankimuar, ndaj vendimarrja e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së për shfuqizimin e tij binte ndesh me jurisprudencën e GJEDNJ-së dhe vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës.

4. Në datën 27.1.2014, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë, duke vlerësuar se vendimi i kundërshtuar i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së përbënte akt absolutisht të pavlefshëm, pasi ishte nxjerrë në kapërcim të kompetencave të tij, në shkelje të parimit të sigurisë juridike, së drejtës së kërkueseve për pronën, si dhe vendimit nr. 27/2010 të Gjykatës, i cili, sipas nenit 76, pika 2, shkronjat “b” dhe “ç”, të ligjit nr. 8577/2000, gjente zbatim edhe në rastin e tyre. Gjykata e rrethit ka konstatuar se deri në datën e shqyrtimit gjyqësor të çështjes dosja administrative nuk i ishte përcjellë ZRKKP-së, Vlorë, e cila, për më tepër, nuk ekzistonte më. Në lidhje me çështjen, ajo ka vlerësuar se vendimi i ZRKKP-së, Vlorë kishte marrë formë të prerë, pasi nuk ishte ankimuar brenda afateve ligjore,

duke u shndërruar në titull ekzekutiv, ndaj shqyrtimi i tij nga drejtori i përgjithshëm i AKKP-së cenonte parimin e sigurisë juridike. Nga ana tjetër, neni 16, pika 1, i ligjit nr. 9235/2004, mbi të cilin ishte mbështetur vendimarrja e drejtorit të përgjithshëm, ishte shfuqizuar me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës, i cili, sipas rregullimeve të ligjit organik të Gjykatës, kishte efekt prapaveprues edhe për çështjen në shqyrtim.

5. Kundër vendimit të gjykatës së rrethit ka ushtruar ankim AKKP-ja, duke pretenduar se vendimi i kundërshtuar i drejtorit të përgjithshëm ishte marrë në përputhje me nenin 107, pika 2, të Kodit të Procedurave Administrative (KPA) të kohës; bazuar në nenin 137 të këtij kodi palët duhej të ezauronin rrugën administrative dhe më pas të ndiqnin atë gjyqësore; vendimi nr. 27/2010 i Gjykatës nuk e bënte të pavlefshëm vendimin e drejtorit të përgjithshëm i AKKP-së, pasi në kohën e nxjerrjes së këtij akti ligji njihte mundësinë dhe detyrimin e drejtorit të përgjithshëm të shqyrtonte kryesisht vendimet e ZRKKP-ve.

6. Në datën 14.10.2014, Gjykata e Apelit Tiranë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së rrethit, duke vlerësuar se pretendimet dhe shkaqet e ngritura në ankim nga AKKP-ja ishin të pabazuara. Sipas gjykatës së apelit, vendimi i gjykatës së rrethit ishte i drejtë e i bazuar në ligj, ndërsa vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së ishte marrë në kapërcim të kompetencave të tij ligjore, në kushtet kur në momentin e kontrollit gjyqësor të vlefshmërisë së tij dispozita ligjore që i njihte të drejtën e nismës për shfuqizimin e vendimit të ZRKKP-së, Vlorë, ishte shfuqizuar si antikushtetuese me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës.

7. Kundër vendimit të gjykatës së apelit ka ushtruar rekurs AKKP-ja, duke parashtruar, në thelb, të njëjtat argumente si në ankim. Në lidhje me të, me vendimin e datës 27.9.2023, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur ndryshimin e vendimeve të gjykatës së rrethit dhe gjykatës së apelit, si dhe rrëzimin e padisë, duke vlerësuar, në thelb, se çështja ndodhej ende në juridiksionin administrativ dhe se i takonte AKKP-së, e cila kishte përthithur kompetencat e ish-ZRKKP-ve, të shprehur me vendim themeli për çështjen.

8. Në datat 25.1.2024 dhe nr. 26.1.2016, kërkuet Sadete Topi, Fatbardha Shpendi e Lavdiye Keta dhe shtetasi Florion Bregasi, trashëgimtar i S.B., palë paditëse në gjykimin e zakonshëm, kanë

ushtruar ankim kushtetues individual, duke pretenduar cenimin nga Gjykata e Lartë krahas parimit të sigurisë juridike, standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor e standardit të zbatimit të detyrueshëm të vendimeve të Gjykatës, edhe të parimit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj si rrjedhojë e vlerësimit të provave nga Gjykata e Lartë. Në përfundim të shqyrtimit të argumenteve në thelb të këtyre pretendimeve, shumica ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkuësve, duke vlerësuar se pretendimet e tyre, përfshirë ato për cenimin e parimit të gjykatës së caktuar me ligj, janë të pabazuara. Në lidhje me këtë parim shumica ka arsyetuar se Gjykata e Lartë nuk ka bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve të pranuar nga gjykatat më të ulëta, por, në përputhje me kompetencat e saj të përcaktuara në nenin 141, pika 1, të Kushtetutës, ka vendosur të ndryshojë vendimet e tyre dhe ta zgjidhë vetë çështjen në themel vetëm për shkak të zbatimit të gabuar të ligjit nga ato dhe konkretisht të ligjeve nr. 9235/2004 dhe nr. 8577/2000 në lidhje me vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës. Po sipas shumicës, kontrolli i Gjykatës së Lartë është fokusuar vetëm në drejtim të ligjshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra në mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta. Në këto kushte, shumica ka vlerësuar se pretendimet e kërkuësve për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj nuk janë të bazuara (*shih paragrafin 31 të vendimit*).

9. Në ndryshim nga shumica, në analizë dhe vlerësim të vendimit të Gjykatës së Lartë, objekt ankimi kushtetues individual, përkundrejt jurisprudencës kushtetuese, ne, gjyqtaret në pakicë, vlerësojmë se për pretendimin e kërkuësve për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë të caktuar me ligj duhej të ishte vendosur pranimi i kërkesës dhe kthimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë për arsyet që do t'i parashtrojmë në vijim.

10. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se, në funksionin e saj si gjykatë e ligjit, Gjykata e Lartë nuk mund të ndryshojë vendimet e gjykatave të faktit dhe të shprehet për themelin e çështjes, duke bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve që janë administruar gjatë gjykimit nga gjykatat më të ulëta. Ajo nuk mund të konkludojë *a priori* nëse është vërtetuar ose jo një fakt i caktuar, ndërkohë që nga përmbajtja e vendimeve të të dyja gjykatave më të ulëta rezulton e provuar e kundërta. Nëse Gjykata e Lartë vlerëson se provat e administruara nuk janë të mjaftueshme për arritjen e

një konkluzioni apo se nevojitet kryerja e vlerësimeve të mëtejshme të tyre, ajo nuk mund të marrë kompetencat e gjykatës të faktit, por duhet ta kthejë çështjen për rishqyrtim, me qëllim plotësimin e këtyre të metave të vendimit, por në asnjë rast nuk mund ta zgjidhë vetë çështjen në themel, duke rivlerësuar ndryshe faktet dhe provat e marra gjatë gjykimit në shkallët më të ulëta gjyqësore, pasi një veprim i tillë bie ndesh me parimin e gjykatës së caktuar me ligj (*shih vendimet nr. 43, datë 19.9.2023; nr. 15, datë 23.3.2023; nr. 7, datë 7.2.2017 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Po sipas Gjykatës, Gjykata e Lartë mund të vendosë për themelin e çështjes vetëm nëse mosmarrëveshja mund të zgjidhet në bazë të të njëjtave fakte e prova të vlerësuar nga gjyqtari i faktit dhe që përbëjnë bazën e vendimit në të cilin është bërë një interpretim i gabuar i ligjit. Kontrolli i saj duhet të fokusohet vetëm në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra mbi mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta (*shih vendimet nr. 40, datë 14.9.2023; nr. 44, datë 19.7.2016; nr. 36, datë 30.6.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në lidhje me çështjen në shqyrtim, sjellim në vëmendje se sipas neneve 116, shkronja “b” dhe 117 të KPA-së së kohës, akti administrativ quhej absolutisht i pavlefshëm kur ishte nxjerrë nga një organ administrativ në kapërcim të kompetencave të tij ligjore. Ai nuk prodhonte pasoja ligjore pavarësisht nëse ishte deklaruar ose jo si i tillë. Secila palë e interesuar mund të kërkonte që akti administrativ të shpallej absolutisht i pavlefshëm dhe kërkesa në fjalë mund të bëhej në çdo kohë. Nga ana tjetër, neni 18 i ligjit nr. 9235/2004, i ndryshuar me ligjin nr. 10207, datë 23.12.2009, në fuqi në kohën e njoftimit kërkuësve të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, njihte të drejtën e subjektit të shpronësuar për të bërë ankim ndaj vendimit të këtij organi në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë brenda 30 ditëve nga njoftimi i vendimit.

13. Në këndvështrim të jurisprudencës kushtetuese dhe parashikimeve ligjore, për sa më sipër, në rastin konkret, rezulton se në vendimin për çështjen Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë ka evidentuar se vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së u ishte njoftuar paditëseve, trashëgimtare të të ndjerit M.A., me shkresën nr. 2374, datë 8.7.2013 të AKKP-së dhe se brenda afatit ligjor 30-ditor kërkuëset kishin paraqitur kërkesëpadi për konstatimin e pavlefshmërisë absolute të këtij

vendimi, konform neneve 116, shkronja “b” dhe 117 të KPA-së (*shih faqen 3 të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë*). Ky fakt, në thelb, është vlerësuar i drejtë nga gjykata e apelit (*shih faqen 5 të vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë*) dhe në lidhje me të AKKP-ja nuk rezulton të ketë paraqitur prapësime në ankimin drejtuar gjykatës së apelit ose rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë. Ndërkohë, Kolegji Civil i kësaj të fundit ka vlerësuar se kërkeset kishin marrë dijeni për vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së shumë kohë përpara datës 26.7.2013 të paraqitjes së padisë në gjykatë dhe, ndonëse kishin pasur mundësi, nuk kishin nisur proces në gjykatë ose nuk ia kishin bërë të ditur këtë gjë gjykatës. Po sipas këtij kolegji, padia e tyre kishte synuar të bënte nul një vendim, i cili nuk mund të goditej më gjyqësisht, për shkak të kalimit të afateve ligjore, duke thirrur në ndihmë për këtë vendimin nr. 27/2010 të Gjykatës (*shih faqen 4, paragrafi 20, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

14. Në ndryshim nga shumica, vlerësojmë se përmes një qëndrimi të tillë Gjykata e Lartë ka marrë në analizë, shqyrtuar dhe vlerësuar faktin e konstatuar gjatë gjyqimit nga gjykatat më të ulëta lidhur me datën e marrjes dijeni të kërkueseve për vendimin e drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, pa qenë ngritur pretendime në këtë aspekt në ankim ose rekurs nga AKKP-ja. Për më tepër, objekti i procesit gjyqësor në gjykatat e zakonshme ishte konstatimi i pavlefshmërisë absolute të vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së, kërkim i cili, sipas nenit 117, pika 2, të KPA-së së kohës, mund të ngrihet në çdo kohë. Në këtë mënyrë, duke argumentuar dhe mbajtur qëndrim të ndryshëm për këtë fakt nga gjykatat më të ulëta, Gjykata e Lartë ka vepruar në kundërshtim me kompetencat e saj ekskluzivisht ligjore dhe jurisprudencën kushtetuese, të cilat përcaktonin detyrimin për fokusimin e vendim-marrjes së kësaj gjykate vetëm në drejtëm të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra në mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat e faktit.

15. Krahas për sa më sipër, rezulton se në lidhje me çështjen gjykata e rrethit ka konstatuar se deri në momentin e shqyrtimit prej saj të kërkesëpadisë nuk kishte vendimarrje të ZRKKP-së, Vlorë për çështjen dhe se, sipas nenit 18, të ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar (*shih paragrafin 13 të këtij vendimi pjesërisht kundër*), kërkeset kishin ushtruar të drejtën e ankimit gjyqësor kundër vendimit të drejtorit të përgjithshëm që shfuqizonte vendimin e

ZRKKP-së, Vlorë (*shih faqet 3 dhe 6 të vendimit të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë*), konstatime të cilat, në thelb, janë vlerësuar të drejta nga gjykata e apelit (*shih faqen 7, paragrafi i fundit, të Gjykatës së Apelit Tiranë*). Ndërkohë Gjykata e Lartë ka çmuar se kërkeset nuk kishin legjitimitet aktiv substancial për të investuar gjykatën ose organin administrativ, ndërsa vendimi i ZRKKP-së, Vlorë ishte nxjerrë në kundërshtim me procedurën e parashikuar nga ligji nr. 9235/2004 dhe aktet nënligjore përkatëse. Sipas Gjykatës së Lartë, vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së i kishte sjellë pasojat e veta dhe çështja ishte ende në juridiksionin administrativ. Vendimarrja e gjykatave për pranimin e padisë i hiqte pa shkak mundësinë ligjore AKKP-së të shprehej konform detyrës së saj funksionale. Ndaj, vendimet që konstatonin pavlefshmërinë absolute të AKKP-së të dhënë në vitin 2009 ishin të pambështetura në prova e në ligj dhe rrjedhojë e keqinterpretimit të fakteve e të ligjit, në cenim të juridiksionit administrativ (*shih faqen 5, paragrafët 21–22, të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

16. Në analizë të qëndrimit të Gjykatës së Lartë, në rastin konkret rezulton se kjo gjykatë ka vlerësuar se kërkeset nuk kishin legjitimitet aktiv për vënien në lëvizje të procesit gjyqësor pa qenë i ngritur një pretendim i tillë në rekurs nga AKKP-ja, si dhe se vendimi i drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së i kishte sjellë pasojat e veta, ndërkohë që në ankim dhe rekurs AKKP-ja ka pretenduar të kundërtën. Në ndryshim nga gjykata e rrethit dhe ajo e apelit, të cilat kanë vlerësuar faktin e ushtrimit të së drejtës së ankimit gjyqësor të kërkueseve si në përputhje me parashikimin ligjor të nenit 18 të ligjit nr. 9235/2004, të ndryshuar, Gjykata e Lartë ka vlerësuar konkluzionet e gjykatave të ulëta për këtë fakt në interpretim të gabuar të ligjit, duke vendosur vetë për themelin e çështjes, me arsyetimin se ato duhej të shteronin juridiksionin administrativ, pavarësisht se, ashtu siç ishte konstatuar edhe nga gjykatat e faktit dhe është pranuar nga shumica (*shih paragrafin 3 të vendimit*), nga marrja e vendimit të drejtorit të përgjithshëm të AKKP-së objekt shqyrtimi gjyqësor në gjykatat e zakonshme, deri në dhënien e vendimit nga Kolegji Civil i saj kishin kaluar mbi 13 vjet e 11 muaj pa vendimarrje të AKKP-së për çështjen.

17. Duke pasur parasysh qëndrimin e mësipërm të Gjykatës së Lartë në raport me jurisprudencën kushtetuese, në ndryshim nga shumica, çmojmë se në rastin konkret, në vlerësim të ndryshëm të fakteve e

provave nga gjykatat e faktit, të cilat përbënin edhe bazën e vendimmarrjeve të tyre, Gjykata e Lartë ka vendosur shfuqizimin e vendimeve të këtyre gjykatave dhe rrëzimin e kërkesëpadisë, duke vepruar në kapërcim të kompetencave dhe funksionit të saj si gjykatë ligji. Kontrolli i saj nuk rezulton të jetë fokusuar në drejtim të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara, pra për mënyrën e zbatimit të ligjit nga gjykatat më të ulëta, ndaj, në këtë kuptim, çmohet se Gjykata e Lartë ka vepruar në kundërshtim me kompetencat e saj të përcaktuara në nenin 141 të Kushtetutës, në cenim të së drejtës së kërkuarve për një proces të rregullt ligjor. Për rrjedhojë, vlerësojmë se pretendimet e kërkuarve për cenimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë të caktuar me ligj janë të bazuara.

18. Në këto kushte, për të gjitha arsyet e argumentuara më sipër, vlerësojmë se, në rastin konkret, duhej të ishte vendosur pranimi i kërkesës, si rrjedhojë e cenimit të parimit të gjykimit nga një gjykatë e caktuar me ligj, si dhe kthimi i çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtare: Sonila Bejtja

VENDIM

Nr. 5, datë 29.1.2025

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë,
e përbërë nga:

Holta Zaçaj,	kryetare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare;
Fiona Papajorgji,	anëtare;
Sandër Beci,	anëtar;
Illir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahimimi	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare,

me sekretare Belma Lleshi, në datën 29.1.2025,
mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë të

dokumenteve, çështjen nr. 14 (Sh) 2024 të Regjistrat Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Shoqëria “DEA-Z” sh.p.k.,
përfaqësuar nga Zaim Korsi, me prokurë.

Zaim Korsi

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Viktor Ndoci, Ridvan Sokoli, Kujtim Sokoli, Agjencia Shtetërore e Kadastrës

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimeve nr. 2943, datë 10.4.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 665, datë 29.3.2016, të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2023-4272, datë 25.10.2023, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të pajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pikat 1, shkronja “I” dhe 2, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 27, 31, 71, 71/a e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*ligji nr. 8577/2000*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sonila Bejtja, mori në shqyrtim pretendimet me shkrim të kërkuarve, të cilët kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjektit të interesuar, Viktor Ndoci, i cili ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi se subjektet e tjera të interesuara, Ridvan Sokoli, Kujtim Sokoli dhe Agjencia Shtetërore e Kadastrës, nuk paraqitën prapësime, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Nga aktet e dosjes gjyqësore të administruar për nevoja të këtij gjykimi rezulton se ndërmjet kërkuarve, shoqërisë “DIAMAND”⁵ sh.p.k. (*në vijim shoqëria “DEA-Z” sh.p.k.*), e përfaqësuar nga shtetasi

me emrin shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. Po ashtu, rezulton se deri në datën 2.11.2023, ajo ka pasur si ortak të vetëm dhe administrator shtetasin Zaim Korsi. Pas kësaj date si ortakë e vetme dhe administratore e saj figuron shtetasja E. M.

⁵ Bazuar në të dhënat e ekstraktit historik të regjistrat tregtar të shoqërisë “DIAMAND” sh.p.k., nxjerrë nga Qendra Kombëtare e Biznesit, rezulton se ajo këtë emër e ka mbajtur deri në datën 10.11.2023, me të cilin është identifikuar si palë e paditur në procesin gjyqësor të kundërshtuar. Pas datës 10.11.2023, ajo është identifikuar

Zaim Korsi, si administrator i vetëm i saj dhe shtetases Xh.T. është lidhur kontrata paraprake nr. 2239 rep. nr. 547 kol., datë 2.7.2001. Me anë të kësaj kontrate palët kanë rënë dakord që shtetasja Xh. T., në cilësinë e pronares së truallit, të vërë në dispozicion të palës tjetër, shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k., një sipërfaqe trualli në pronësi të saj, të ndodhur në Rrugën e Elbasanit, Tiranë, për ndërtimin nga shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. të një objekti banimi shumëkatësh, kundrejt detyrimit të shoqërisë për t’i dhënë shtetases Xh. T. si përfitim 22% të sipërfaqes ndërtimore.

2. Në vijim, ndërmjet shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k., përfaqësuar nga Zaim Korsi dhe subjektit të interesuar, shtetasit Viktor Ndoci, këta të fundit në cilësitë e sipërmarrësve dhe investitorëve, dhe shtetases Xh. T., në cilësinë e pronares së truallit, të përfaqësuar nga djali i saj sipas prokurës nr. 2622 rep. dhe nr. 261 kol., datë 17.4.2000, është lidhur “Kontrata e sipërmarrjes paraprake” e datës 23.10.2003 (*kontrata e sipërmarrjes*). Bazuar në këtë kontratë sipërmarrjeje, shtetasja Xh. T. ka vënë në dispozicion të shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. sipërfaqen e truallit 736 m² për ndërtimin e një pallati banimi shumëkatësh. Sipas nenit 4 të kësaj kontrate, pronarja e truallit, shtetasja Xh. T., do të përfitonte 1000 m² sipërfaqe ndërtimore.

3. Për sa më lart, bazuar në kontratën e sipërmarrjes, subjekti i interesuar Viktor Ndoci dhe shtetasi Zaim Korsi, në cilësinë e investitorëve dhe shoqëria “DEA-Z” sh.p.k., në cilësinë e firmës ndërtuese, e përfaqësuar nga Zaim Korsi, kanë lidhur aktmarrëveshjen e datës 24.1.2004, sipas së cilës financimet për ndërtimin e pallatit do t’i realizonin së bashku në mënyrë të barabartë (50% me 50%) dhe përfitimin neto që do të realizohej nga ndërtimi do ta ndanin në mënyrë të barabartë. Sipas kësaj aktmarrëveshjeje, ndërtimin e pallatit do ta realizonte shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. me kosto ndërtimi 250 euro për m². Ndërkohë, sipas aktkollaudimit tekniko-ekonomik të muajit tetor të vitit 2005, ndërtimi i objektit ka përfunduar në muajin shtator të vitit 2005. Po ashtu, sipas kontratës të datës 13.11.2005, rezulton se shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. ka ndërtuar për llogari të shtetasit Viktor Ndoci një dyqan në katin përdhe, në pallatin e ndërtuar prej saj, me sipërfaqe 232 m², me vlerën 450,000 euro.

4. Në vitin 2012 shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. e ka regjistruar objektin e ndërtuar në Zyrën e

Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme (ZRPP) Tiranë në emër të saj. Duke qenë se ndërmjet shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. dhe subjektit të interesuar Viktor Ndoci nuk është mundur të ndahet me mirëkuptim fitimi i realizuar nga ndërtimi i objektit, subjekti i interesuar, me pretendimin se nuk i janë dorëzuar të gjitha pjesët që i takonin sipas aktmarrëveshjes të datës 24.1.2004, i është drejtuar gjykatës me kërkesëpadinë me objekt: “Detyrimin e shoqërisë ‘DEA-Z’ sh.p.k. për ta njohur pronar atë të pasurive: njësi me sipërfaqe 212 m² dhe 72 m²; katër vendparkime; detyrimin e shoqërisë ‘DEA-Z’ sh.p.k. t’i shlyejë atij shumën 426,776.5 euro; detyrimin e ZRPP-së, Tiranë të bëjë çregjistrimin e këtyre pasurive në emër të shoqërisë ‘DEA-Z’ sh.p.k. dhe regjistrimin e tyre në emër të tij”.

5. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 2943, datë 10.4.2015, ka vendosur pranimin e pjesshëm të kërkesëpadisë, duke detyruar palët e paditura, shoqërinë “DEA-Z” sh.p.k. dhe shtetasin Zaim Korsi (ortaku i vetëm i shoqërisë), të njohin paditësin (subjektin e interesuar) pronar të pasurisë së paluajtshme, njësi me sipërfaqe 212 m², të regjistruar në ZRPP në emër të shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. Në lidhje me kërkimin për çregjistrimin nga ZRPP-ja të pasurisë së paluajtshme të regjistruar në emër të palës së paditur (shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k.) dhe regjistrimin e saj në emër të paditësit (subjektit të interesuar), gjykata ka vendosur pushimin e gjykimit të çështjes, ndërkohë që për pjesën tjetër të kërkesëpadisë ka vendosur rrëzimin.

6. Sipas gjykatës së shkallës së parë, bazuar në aktekspertimet e administruara në gjykim, fitimet e nxjerra nga ndërtimi i pallatit duhet të ndaheshin midis palëve ndërgjyqëse në raport me masën e financimit të kryer nga secila prej tyre, raport ky në masën 19% paditësi (subjekti i interesuar) dhe 81% pala e paditur (shoqëria “DEA-Z” sh.p.k.). Po sipas gjykatës së shkallës së parë, duke pasur parasysh aktmarrëveshjet midis palëve, përfshirë kontratën e datës 13.11.2005, me të cilën shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. vërteton se ka ndërtuar për llogari të shtetasit Viktor Ndoci një dyqan në katin përdhe të pallatit me sipërfaqe ndërtimi 212 m² (*të reduktuar nga 232 m² në 212 m²*) me vlerën 450.000 euro, duke pasur parasysh edhe se për një pjesë punimesh gjatë ndërtimit të pallatit është angazhuar edhe shoqëria në pronësi të shtetasit Viktor Ndoci, si dhe faktin se një pjesë e të ardhurave nga shitja e ambienteve nuk janë arkëtuar akoma (375.000 euro), të cilat do të

realizohen dhe përfitohen nga pala e paditur, paditësit duhet t'i njihet vetëm pronësia mbi dyqanin në katin përdhe të pallatit me sipërfaqe ndërtimi 212 m². Kundër vendimit të gjykatës së shkallës së parë kanë paraqitur ankim shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. dhe subjekti i interesuar Viktor Ndoci.

7. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 665, datë 29.3.2016, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 2943, datë 10.4.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me këtë ndryshim: “Detyrimin e shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. për të njohur pronar shtetasin Viktor Ndoci për pronën njësi me sipërfaqe 73 m² dhe katër vendparkimet e regjistruara në ZRPP në pronësi të shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k., si edhe shlyerjen e shumës prej 304,610 eurosh dhe lëshimin e urdhrit të ekzekutimit të vendimit”.

8. Gjykata e apelit në vendimin e saj ka arsyetuar se gjykata e shkallës së parë nuk është bazuar në konkluzionet e grupit të ekspertëve, në të cilat është dhënë mendim ndryshe nga çfarë ka pranuar në vendim gjykata e shkallës së parë. Sipas gjykatës së apelit, në lidhje me fitimin që duhet të marrë secila palë, ajo nisët nga përcaktimet që vetë palët kanë bërë në aktmarrëveshjen e datës 24.1.2004, të lidhur mes tyre, e cila në nenin 10 të saj parashikon se “financimi i punimeve të objektit nga data 1.1.2004 e në vazhdim, për pjesën që mbetet pa u mbuluar nga shitjet, do të financohet nga investitori Viktor Ndoci sipas situacioneve”. Kundër këtij vendimi ka paraqitur rekurs shoqëria “DEA-Z” sh.p.k., e përfaqësuar kërkuesi Zaim Korsi, në cilësinë e administratorit të saj, duke kërkuar prishjen e dy vendimeve të gjykatave më të ulëta dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në gjykatën e shkallës së parë, me tjetër trup gjyqësor.

9. Fillimisht, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 283, datë 17.6.2016, ka vendosur pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 665, datë 29.3.2016, të Gjykatës së Apelit Tiranë deri në përfundimin e shqyrtimit të kësaj çështjeje nga Gjykata e Lartë. Po ashtu, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 283/1, datë 11.12.2018, ka vendosur rrëzimin e kërkesës së shtetasit Viktor Ndoci për revokimin e pezullimit. Ndërsa, për sa i përket shqyrtimit të rekursit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2023-4272, datë 25.10.2023, ka vendosur mospranimin e tij, për shkak se nuk përmbante asnjë prej rasteve të

parashikuara në nenin 472 të Kodit të Procedurës Civile (KPC).

10. Në datën 30.4.2024, shoqëria “DEA-Z” sh.p.k., e përfaqësuar nga shtetasi Zaim Korsi, i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij, i cili, pasi është plotësuar sipas kërkesave të ligjit nr. 8577/2000, është regjistruar në datën 13.5.2024. Kolegji i Gjykatës në datën 11.7.2024, vendosi kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

11. **Kërkuesit**, në mënyrë të përmbledhur, kanë pretenduar se u është cenuar e drejta për proces të rregullt në drejtim të:

11.1 *Së drejtës së aksesit*, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk ka arsyetuar pretendimet e tyre për shkeljet procedurale të kryera nga gjykatat më të ulëta. Këto shkelje janë paraqitur në rekurs, shtesën e rekursit të datës 13.7.2021 dhe shpjegimet e datës 7.9.2023, ku janë parashtruar shkaqet ligjore që parashikohen nga neni 472 i KPC-së. Referuar këtyre shkaqeve të paraqitura në Gjykatën e Lartë, kjo e fundit duhet ta kishte shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore për të dëgjuar edhe palët. Ndryshe nga sa parashtron subjekti i interesuar, në aktet e depozituara në Gjykatën e Lartë kërkuesit nuk kanë paraqitur vetëm pretendime që kanë të bëjnë me analizën e provave, por edhe për kryerjen e shkeljeve të rënda procedurale. Gjykata e Lartë nuk ka analizuar pretendimet për shkelje procedurale, për mosrespektimin e vendimeve unifikuese dhe për shkeljet e ligjit.

11.2 *Parimit të barazisë së armëve*, pasi edhe pse nga kërkuesit është kërkuar që të thirreshin në gjykim personat e tretë që kishin blerë pasuritë e paluajtshme të kërkuara nga pala paditëse, gjykatat nuk e kanë pranuar këtë kërkesë, duke sjellë kështu dhe mosformimin e drejtë të ndërgjyqësisë, e cila, bazuar në nenin 467 të KPC-së, i bën vendimet gjyqësore të pavlefshme. Ndryshe nga sa parashtron subjekti i interesuar, kërkuesit cenohen drejtpërdrejt në të drejtat e tyre kushtetuese, si pasojë e një procesi jo të rregullt. Personat e tretë me të cilët shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. ka kryer veprime mbi bazën e kontratave të sipërmarrjes, për pasuritë që gjykatat ia kanë dhënë subjektit të interesuar në kundërshtim

me ligjin, kanë dhe do të ngrenë pretendime më pas ndaj shoqërisë.

11.3 *Së drejtës për t'u dëgjuar*, pasi gjykatat nuk kanë analizuar dhe vlerësuar pretendimet dhe provat shkresore të paraqitura nga kërkuesit, por i kanë anashkalluar ato. Kërkuesit, përveç ankimeve, kanë paraqitur edhe komente dhe shpjegime, por ato nuk janë shqyrtuar nga gjykatat. Ndryshe nga sa parashtron subjekti i interesuar, kërkuesit kanë ngritur pretendime se gjykatat e zakonshme nuk kanë respektuar të drejtën për t'u dëgjuar dhe të drejtën për t'u mbrojtur, duke mos analizuar pretendimet dhe provat e paraqitura nga palët.

11.4 *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi gjykata e shkallës së parë në arsyetimin e saj pasqyron vlerat e llogaritura nga ekspertët me rezultate të ndryshme dhe u referohet vlerave të tyre pa analizuar se cilën prej tyre ka vlerësuar në marrjen e vendimit. Ajo gjykatë, edhe pse ka thirrur ekspertë të fushës për të bërë llogaritjet, nuk ka dhënë argumente logjike dhe të mjaftueshme për të mbështetur atë çfarë ka pranuar në pjesën urdhëruese të vendimit. Ndërsa gjykata e apelit nuk i ka analizuar pretendimet e paraqitura në ankim nga kërkuesit dhe nuk ka arsyetuar përse i gjen të pabazuara ato. Arsyetimi i saj është jologjik në arritjen e përfundimit për pranimin tërësisht të pretendimeve të paditësit. Pretendimi për mosarsyetim të vendimeve të gjykatave më të ulëta është ngritur edhe në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, por nuk është riparuar nga kjo e fundit. Në këtë drejtim edhe në vendimin e Gjykatës së Lartë nuk janë pasqyruar dhe as analizuar shkaqet e paraqitura në shtesën e rekursit të datës 13.7.2021, të cilat tregonin shkelje të tjera nga gjykatat më të ulëta përveç atyre të paraqitura me rekursin fillestar. Pretendimet për shkeljet procedurale nga gjykatat më të ulëta janë paraqitur në Gjykatën e Lartë edhe me shpjegimet e datës 7.9.2023, para shqyrtimit të çështjes në dhomën e këshillimit.

11.5 *Parimit të barazisë përpara ligjit*, pasi gjykatat nuk kanë zbatuar vendimet unifikuese të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë. Ndryshe nga sa parashtron subjekti i interesuar, kërkuesit në rekurs e kanë ngritur pretendimin për cenimin e standardit të arsytimit nga gjykatat më të ulëta. Paraqitja e shtesës së rekursit nuk ndalohej nga asnjë dispozitë ligjore në fuqi. Sipas jurisprudencës kushtetuese, Gjykata e Lartë kishte detyrimin të shqyrtonte shtesën e rekursit.

11.6 *Ligjshmërisë së marrjes së provave*, pasi edhe pse kërkuesit kanë paraqitur dokumentacion ligjor me fuqi të plotë provuese, ai nuk është vlerësuar nga gjykatat. Edhe pse provohet se paditësi ka dhënë një vlerë minimale të investimit, gjykatat ia kanë kaluar barrën e provës palës së paditur (kërkuesve) për të paraqitur dokumente shkresore për kontributin e saj. Aktet e shkruara me dorë nuk duhet të ishin administruar nga gjykatat si prova shkresore, pasi janë thjesht shënime dhe nuk përbëjnë akt shkresor sipas neneve 246 e vijues të KPC-së. As noterizimi nuk u jep atyre vlerën e provës, për shkak se nuk kanë elementet e nevojshme sipas nenit 259 të KPC-së. Ndryshe nga sa parashtron subjekti i interesuar, shënimet që u referohet ky i fundit janë baza ku është referuar gjykata e apelit.

12. ***Subjekti i interesuar, Viktor Ndoci***, në mënyrë të përmblodhur, ka prapësuar si vijon:

12.1 Pretendimi i kërkuesve për cenimin e *së drejtës së aksesit* është i pabazuar, pasi në rekursin e paraqitur nga kërkuesit nuk ka asnjë pretendim për shkelje procedurale që kanë ndikuar në dhënien e vendimit apo që vendimet bien ndesh me vendimet unifikuese. Po ashtu, lidhur me shtesën e rekursit, nuk parashikohet në asnjë dispozitë ligjore që të bëhet shtesë rekursi pesë vjet pasi është dhënë vendimi gjyqësor. Gjithsesi, edhe në shtesën e rekursit kërkuesit nuk rezulton të kenë paraqitur asnjë argument për shkelje procedurale që kanë ndikuar në dhënien e vendimit apo që vendimet bien ndesh me vendimet unifikuese të Gjykatës së Lartë. Kërkuesit kanë marrë përgjigje nga gjykatat për të gjitha pretendimet e tyre.

12.2 Edhe pretendimi i kërkuesve për cenimin e *parimit të barazisë së armëve* është i pabazuar, pasi nga kërkuesi Zaim Korsi nuk është paraqitur asnjë dokument bankar që të provojë se është paguar çmimi i njësisë me sipërfaqe 73 m² i pretenduar se është blerë nga persona të tretë. Gjithsesi, kërkuesit nuk legjitimohen për këtë pretendim, për shkak se ata nuk mund të paraqesin pretendime për të mbrojtur interesat e personave të tretë, të cilët nëse kanë pretendime për cenimin e të drejtave të tyre mund t'i drejtohen vetë rrugës gjyqësore.

12.3 I pabazuar është edhe pretendimi për cenimin e *së drejtës për t'u dëgjuar*, pasi kërkuesi Zaim Korsi e ka ushtruar këtë të drejtë gjatë gjykimit në gjykatën e shkallës së parë dhe gjykatën e apelit, duke luajtur një rol aktiv si përfaqësues i shoqërisë "DEA-Z" sh.p.k. dhe si individ, duke u bërë pyetje të

vazhdueshme ekspertëve, për të cilët paraqiste kundërshtime. Kjo e drejtë e tyre është realizuar edhe nëpërmjet mbrojtësve të tyre, si edhe me rekursin e paraqitur në Gjykatën e Lartë.

12.4 Po ashtu, i pabazuar është edhe pretendimi tjetër për cenimin e *standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi pretendimet e tij për mosarsyetimin e vendimeve të gjykatës së shkallës së parë dhe gjykatës së apelit nuk i ka ngritur më parë në rekurs. Po ashtu, pretendimet e kërkuësve për këto vendime lidhen me vlerësimin e provave të marra nga gjykatat. Gjithsesi, rezulton se gjykata e shkallës së parë në vendimin e saj ka respektuar standardet e vendosura nga jurisprudenca kushtetuese, duke parashtruar rrethanat e çështjes, provat e paraqitura nga palët, si dhe arsyet dhe dispozitat ligjore ku ka mbështetur qëndrimin e saj, duke u dhënë përgjigje edhe pretendimeve të palëve. Ajo gjykatë e ka dhënë vendimin e saj duke u bazuar në provat e dosjes gjyqësore. Edhe vendimi i gjykatës së apelit ka respektuar kriteret e përcaktuara nga jurisprudenca kushtetuese për arsytimin e vendimit gjyqësor, duke parashtruar shkaqet e ankimit dhe duke marrë në analizë pretendimet e palëve. Ajo gjykatë në vendimin e saj u është referuar provave të paraqitura nga palët, të cilat ndodhen në dosjen gjyqësore dhe kërkuësit nuk kanë sjellë asnjë argument se cila provat nuk janë marrë në shqyrtim prej saj. Pretendimet e kërkuësve për këto vendime lidhen me vlerësimin e provave të marra nga gjykatat. Edhe Gjykata e Lartë ka respektuar kriteret kushtetuese për arsytimin e vendimit gjyqësor. Ajo gjykatë në vendimin e saj ka parashtruar të gjitha shkaqet e rekursit të paraqitura nga kërkuësit. Kërkuësit në rekurs nuk kanë paraqitur asnjë argument konkret se cilat kanë qenë shkeljet procedurale ose cilat janë vendimet unifikuese që nuk janë respektuar. Këto argumente kërkuësit nuk i kanë paraqitur as në ankimin kushtetues individual. Në rekurs ata kanë ngritur pretendime që kanë të bëjnë vetëm me vlerësimin e provave nga gjykatat më të ulëta. Gjykata e Lartë ka paraqitur me hollësi shkaqet e rekursit. Për sa i përket pretendimit për shtesën e rekursit, sipas nenit 476 të KPC-së, pala e paditur nuk ka të drejtë të paraqes rekurs tej përcaktimeve të kësaj dispozite.

12.5 Lidhur me pretendimin për *ligjshmërinë në marrjen e provave*, argumentet e kërkuësve kanë të bëjnë me vlerësimin e provave që kanë qenë objekt

i shqyrtimit gjyqësor në gjykatat e zakonshme. Për këtë arsye, ato nuk hyjnë në juridiksionin e Gjykatës.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuësve

13. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71, të ligjit nr. 8577/2000, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a, të ligjit nr. 8577/2000, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

14. Në lidhje me legjitimitimin *ratione personae*, subjekti i interesuar ka prapësuar se kërkuësit nuk legjitimohen për pretendimin e tyre për cenimin e parimit të barazisë së armëve, për shkak se ata nuk mund të paraqesin pretendime për të mbrojtur interesat e personave të tretë që nuk janë palë në procesin e kundërshtuar.

15. Ndërkohë, në ankimin kushtetues individual kërkuësit, ndër të tjera, kanë pretenduar se është cenuar parimi i barazisë së armëve, pasi edhe pse nga ata është kërkuar që të thirrreshin në gjykim personat e tretë që kishin blerë prej shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. pronat e paluajtshme të kërkuara nga pala paditëse, gjykatat nuk e kanë pranuar këtë kërkesë, duke sjellë kështu edhe mosformimin e drejtë të ndërgjyqësisë. Për këtë arsye, sipas tyre, bazuar në nenin 467 të KPC-së, vendimet gjyqësore objekt i ankimit kushtetues individual janë të pavlefshme.

16. Gjykata ka vlerësuar se sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, kërkuësit janë subjekte të kushtëzuara dhe mund të paraqesin ankim kushtetues individual vetëm për çështje që lidhen me interesat e tyre të drejtpërdrejta, duke provuar se janë cenuar në të drejtat e tyre kushtetuese, pra se janë viktime të një shkeljeje dhe se pasojat nga akti i

kundërshtuar janë të drejtpërdrejta dhe reale për to (*shih vendimet nr. 6, datë 15.2.2024; nr. 64, datë 30.11.2023; nr. 44, datë 26.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Kjo do të thotë se kërkuesit duhet të provojnë legjitimitimin e tyre si në aspektin procedural, ashtu edhe në atë substancial (*shih vendimin nr. 65, datë 30.11.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Për sa më lart, në lidhje me pretendimin e kërkuesve për cenimin e parimit të barazisë së armëve, Gjykata çmon se ata nuk provojnë interesin e tyre të drejtpërdrejtë në drejtim të së drejtës së cenuar dhe interesit të ligjshëm vetjak, për sa kohë që përmes këtij pretendimi ata synojnë mbrojtjen e të drejtave të personave të tretë që nuk janë pjesë e këtij gjykimi kushtetues. Për këtë arsye, Gjykata çmon se kërkuesit nuk legjitimohen *ratione personae* për këtë pretendim dhe prapësimi i subjektit të interesuar është i bazuar.

18. Ndërsa për sa u përket pretendimeve të tjera të paraqitura në ankimin kushtetues individual, Gjykata konstaton se në procesin gjyqësor të kundërshtuar kanë qenë palë të paditura shoqëria “DEA-Z” sh.p.k. dhe shtetasi Zaim Korsi, në cilësinë e administratorit të kësaj shoqërie. Gjithashtu, Gjykata vëren se kërkuesi Zaim Korsi i është drejtuar asaj jo vetëm si palë në procesin të kundërshtuar, por edhe si përfaqësues me prokurë të përgjithshme i kërkueses tjetër, shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. Për rrjedhojë, ata legjitimohen *ratione personae* për t’iu drejtuar Gjykatës për pretendimet e tjera, pasi lidhen me procesin gjyqësor ku kanë qenë palë dhe provojnë interesin e drejtpërdrejtë në këtë çështje.

19. Në lidhje me kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, subjekti i interesuar ka parashtruar se pretendimin për mosarsyetimin e vendimeve gjyqësore të gjykatës së shkallës së parë dhe gjykatës së apelit, kërkuesit nuk e kanë ngritur në rekursin e paraqitur në Gjykatën e Lartë.

20. Gjykata në jurisprudencën e saj ka theksuar se kriteri i shterimit të mjeteve që ajo shqyrton lidhet edhe me pretendimet e paraqitura nga individë në ankimin kushtetues individual. Sipas Gjykatës, individë të gjitha pretendimet që ngre në këtë Gjykatë duhet t’i ketë paraqitur më parë edhe në gjykatat e zakonshme, të paktën në substancë, duke respektuar kërkesat formale dhe afatet e parashikuara në ligjin procedural (*shih vendimet nr. 5, datë 9.2.2023; nr. 12, datë 9.3.2021; nr. 8, datë 19.3.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

21. Për sa më lart, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “P”, të Kushtetutës, Gjykata vëren se kërkuesit i janë drejtuar asaj me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi kanë shteruar në formë e substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta.

22. Në rastin konkret, Gjykata konstaton se edhe pse kërkuesit, në lidhje me cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor nga gjykata e shkallës së parë dhe ajo e apelit, në ankimin kushtetues individual nuk kanë ngritur të njëjtat argumente që kanë ngritur në rekurs, referuar këtij të fundit, Gjykata konstaton se ata e kanë ngritur në substancë atë, përderisa kanë kundërshtuar mënyrën e zgjidhjes së çështjes nga gjykatat më të ulëta lidhur me pretendimet e ngritura për arsytimin e këtyre të fundit. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se ata nuk kanë mjet tjetër juridik në dispozicion për mbrojtjen e të drejtave të tyre kushtetuese përveç paraqitjes së ankimit kushtetues individual ndaj pretendimi i subjektit të interesuar në këtë drejtim nuk është i bazuar.

23. Kërkuesit legjitimohen edhe *ratione temporis*, në kuptim të përmbajtjes së nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të ligjit nr. 8577/2000, pasi vendimi më i fundit në kohë i kundërshtuar, ai i Kolegjtit Civil të Gjykatës së Lartë, mban datën 25.10.2023, i cili, sipas shkresës nr. 1170/1 prot., datë 5.3.2024, të asaj gjykate, është dorëzuar i arsyetuar në datën 16.1.2024, ndërsa kërkesa është paraqitur në këtë Gjykatë në datën 30.4.2024, pra brenda afatit 4-mujor.

24. Në lidhje me legjitimitimin *ratione materiae*, subjekti i interesuar ka prapësuar se argumentet e kërkuesve për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor nga gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit, si edhe ato për ligjshmërinë e provave kanë të bëjnë me vlerësimin e provave që kanë qenë objekt i shqyrtimit gjyqësor në gjykatat e zakonshme, për rrjedhojë, si të tilla, ato nuk hyjnë në juridiksionin kushtetues.

25. Në rastin konkret, Gjykata konstaton se, në thelb, pretendimin për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor nga gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit, kërkuesit e kanë lidhur me vlerat e paraqitura nga ekspertët që kanë marrë parasysh ato (gjykatat) në vlerësimin e tyre dhe se kur kanë vlerësuar kontributin e palëve i janë referuar shënimeve të të paditurit. Ndërsa, për

cenimin e së drejtës për t'u dëgjuar ata kanë argumentuar se gjykatat nuk kanë analizuar dhe vlerësuar pretendimet dhe provat shkresore të paraqitura prej tyre, por i kanë anashkaluar ato. Gjithashtu, në ankimin kushtetues individual kërkuessit kanë ngritur pretendime për ligjshmërinë e provave, duke argumentuar se aktet e shkruara me dorë nuk duhet të ishin administruar nga gjykatat si prova shkresore, pasi janë thjesht shënime dhe nuk përbëjnë akt shkresor sipas neneve 246 e vijues të KPC-së dhe se as noterizimi i tyre nuk u jep vlerën e provës, për shkak se nuk kanë elementet e nevojshme sipas nenit 259 të KPC-së. Sipas kërkuessve, ata kanë paraqitur dokumentacion ligjor me fuqi të plotë provuese, që nuk është vlerësuar nga gjykatat dhe megjithëse provohet se paditësi ka dhënë një vlerë minimale, gjykatat ia kanë kaluar barrën e provës palës së paditur (kërkuessve) që të paraqesë dokumente shkresore për kontributin e saj.

26. Në jurisprudencën e saj të vazhdueshme, Gjykata ka theksuar se vlerësimi i provave dhe problemet e interpretimit dhe zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përfshihen në juridiksionin kushtetues, nëse nuk shoqërohen me cenimin e të drejtave kushtetuese. Mënyra se si gjykatat e zakonshme kanë përcaktuar faktet dhe kanë interpretuar ligjin e zbatueshëm në zgjidhjen e mosmarrëveshjes në shqyrtim para tyre nuk përbën lëndë kushtetuese (*shih vendimet nr. 38, datë 2.12.2021; nr. 6, datë 16.2.2021; nr. 9, datë 26.3.2018, të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Në këtë kuptim, referuar argumenteve të paraqitura nga kërkuessit në mbështetje të pretendimeve të tyre për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor nga gjykata e shkallës së parë dhe gjykata e apelit, së drejtës për t'u dëgjuar, si edhe ligjshmërisë së provave, Gjykata konstaton se ato, në thelb, kanë të bëjnë me çështje të vlerësimit dhe analizës së provave, si edhe interpretimit e zbatimit të ligjit. Si të tilla, ato nuk bëjnë pjesë në juridiksionin kushtetues. Nga ana tjetër, Gjykata vëren se në lidhje me këto pretendime, kërkuessit nuk kanë arritur të provojnë se si vendimet/qëndrimet e atyre gjykatave kanë cenuar këto standarde/parime kushtetuese. Për rrjedhojë, Gjykata eidenton se këto pretendime të kërkuessve nuk janë argumentuar nga pikëpamja kushtetuese dhe nuk mund të merren në shqyrtim prej saj.

28. Po kështu, Gjykata vëren se kërkuessit kanë pretenduar edhe cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit*, duke argumentuar se gjykatat nuk kanë zbatuar vendimet unifikuese të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë.

29. Në vlerësimin e Gjykatës, sipas parimit kushtetues të barazisë përpara ligjit, të sanksionuar në nenin 18 të Kushtetutës dhe në vijim të jurisprudencës së kushtetuese, në ligj dhe përpara ligjit nuk do të thotë që të ketë zgjidhje të njëlojta për individë ose kategori personash që janë në kushte objektivisht të ndryshme. Ky parim presupozon barazinë e individëve që janë në kushte të barabarta dhe vetëm në raste përjashtimore dhe për shkaqe të arsyeshme e objektive mund të përligjet trajtimi i ndryshëm i kategorive të caktuara që përfitojnë nga kjo e drejtë (*shih vendimet nr. 5, datë 13.2.2024; nr. 70, datë 27.12.2023; nr. 71, datë 27.11.2015, të Gjykatës Kushtetuese*).

30. Në rastin konkret, Gjykata vëren se kërkuessit nuk rezultojnë të kenë paraqitur asnjë vendim njësuës të praktikës gjyqësore të cilin nuk e kanë zbatuar gjykatat në vlerësimin e çështjes së tyre, duke mos parashtruar asnjë shkak konkret për cenimin e këtij parimi nga ato gjykata. Në këtë kuptim, ky argument i tyre nuk përbën argument kushtetues për cenimin e parimit të barazisë përpara ligjit. Nga ana tjetër, Gjykata rithekson qëndrimin e saj se, kur kërkuessit kanë pretenduar cenimin e parimit të barazisë përpara ligjit në lidhje me mënyrën se si gjykatat kanë vendosur në raste të ngjashme, vlerësimi kushtetues i mënyrës së zgjidhjes së çështjeve të ngjashme nga gjykatat e zakonshme bëhet rast pas rasti, duke iu referuar edhe rastit konkret. Fakti që gjykatat e zakonshme kanë vendosur ndryshe në një rast të ngjashëm, në vetvete nuk mund të justifikojë *a priori* pretendimet e individit, pasi mënyra e zgjidhjes së çështjes dhe e zbatimit të ligjit është e drejtë e çdo gjykate, për sa kohë çdo çështje konkrete është specifike dhe ka individualitetin e saj, harmonizuar edhe me rrethana, faktorë, motive ose prova gjyqësore, të cilat nuk mund të jenë të njëjta (*shih vendimet nr. 47, datë 11.6.2024; nr. 19, datë 21.3.2024; nr. 17, datë 23.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, Gjykata konstaton se argumentet e kërkuessve për pretendimin e cenimit të parimit të barazisë përpara ligjit nuk janë ngritur në nivel kushtetues dhe nuk mund të merren në shqyrtim prej saj.

31. Po ashtu, Gjykata vëren se në drejtim të së drejtës së aksesit kërkuessit kanë argumentuar se referuar pretendimeve të paraqitura në rekurs, në shtesën e rekursit dhe në shpjegimet e datës 7.9.2023, duke pasur parasysh edhe kompleksitetin e çështjes, Gjykata e Lartë duhet ta kishte shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore për të dëgjuar edhe palët.

32. Në lidhje me mospjesëmarrjen e palëve gjatë fazës së shqyrtimit të rekursit në dhomën e këshillimit, Gjykata ka vlerësuar se kjo nuk përbën proces të parregullt ligjor, pasi ky rregull i sanksionuar në dispozitat procedurale niset nga fakti se shqyrtimi i çështjes në dhomën e këshillimit është seleksionues dhe i kufizuar në raste nga ligji, kështu që s'ka të bëjë me shqyrtimin gjyqësor të çështjes (*shih vendimin nr. 65, datë 4.4.2002, të Gjykatës Kushtetuese*). Po ashtu, Gjykata ka vlerësuar se është kompetencë e Kolegjit në dhomën e këshillimit të analizojë dhe të vlerësojë nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit dhe nëse krijon bindjen se ato objektivisht nuk ekzistojnë në dosjen gjyqësore, është në funksionin e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore. Nga pikëpamja kushtetuese, vetëm kur janë të pranishme pretendime që kanë të bëjnë me shkeljen e parimeve themelore të procesit gjyqësor, si dhe kur këto pretendime gjejnë pasqyrim në materialet e çështjes, atëherë vendimi i Kolegjit për mospranimin e rekursit vë në dyshim të drejtën për proces të rregullt ligjor (*shih vendimet nr. 22, datë 6.6.2011; nr. 18, datë 18.5.2011; nr. 10, datë 2.4.2009, të Gjykatës Kushtetuese*).

33. Për sa më lart, në rastin konkret, Gjykata konstaton se Gjykata e Lartë ka vepruar në përputhje me parashikimet procedurale të nenit 480 të KPC-së, sipas të cilave mospranimi i rekursit vendoset në dhomën e këshillimit, pra pa praninë e palëve, kur janë rastet e parashikuara nga kjo dispozitë. Po ashtu, Gjykata evidenton se kërkuessit, edhe pse kanë barrën e provës në këtë drejtim, nuk kanë arritur të provojnë në aspektin kushtetues cenimin e së drejtës për proces të rregullt për shkak të shqyrtimit të rekursit në dhomën e këshillimit. Ndaj argumentet e tyre se Gjykata e Lartë duhet ta kishte shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore për të dëgjuar palët janë haptazi të pabazuara.

34. Për sa u përket pretendimeve të tjera të kërkuessve në drejtim të së drejtës për proces të

rregullt, konkretisht ato për cenimin e së drejtës së aksesit dhe standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor nga Gjykata e Lartë, bazuar në natyrën dhe thelbin e tyre, Gjykata çmon t'i shqyrtojë në vijim në drejtim të së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor

35. Kërkuessit kanë pretenduar se edhe pse në rekurs kanë ngritur pretendime për shkelje të procesit të rregullt nga gjykatat më të ulëta, Gjykata e Lartë nuk i ka riparuar ato. Sipas kërkuessve, Kolegji Civil nuk ka arsyetuar pretendimet për shkeljet procedurale të kryera nga gjykatat më të ulëta, të paraqitura në shtesën e rekursit të datës 13.7.2021, si dhe në shpjegimet e datës 7.9.2023, të cilat jo vetëm që nuk janë marrë në shqyrtim, por as nuk janë pasqyruar në vendim, në pjesën hyrëse ku parashtrihen shkaqet e rekursit. Në vlerësimin e kërkuessve ky qëndrim i Gjykatës së Lartë vjen në kundërshtim me jurisprudencën kushtetuese.

36. Subjekti i interesuar ka parashtruar se ky pretendim i kërkuessve është i pabazuar, pasi në rekursin e paraqitur prej tyre nuk ka asnjë pretendim për shkelje procedurale që kanë ndikuar në dhënien e vendimeve apo që vendimet bien ndesh me vendimet unifikuese. Po ashtu, sipas subjektit të interesuar, në asnjë dispozitë ligjore nuk parashikohet që të bëhet shtesë rekursi pesë vjet pasi është dhënë vendimi gjyqësor. Gjithsesi, subjekti i interesuar ka prapësuar duke argumentuar se edhe në shtesën e rekursit kërkuessit nuk rezulton të kenë paraqitur asnjë argument për shkelje procedurale që kanë ndikuar në dhënien e vendimit apo që vendimet bien ndesh me vendimet unifikuese të Gjykatës së Lartë dhe se ata kanë marrë përgjigje nga gjykatat për të gjitha pretendimet e tyre.

37. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se e drejta për të pasur akses në gjykatë i garanton individit të drejtën për t'iu drejtuar gjykatës dhe për të marrë një përgjigje përfundimtare prej saj, të arsyetuar, për pretendimet e ngritura (*shih vendimet nr. 11, datë 21.4.2022; nr.17, datë 24.3.2014, të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithashtu, Gjykata ka pohuar se kur në rekurs janë ngritur pretendime të natyrës kushtetuese, Gjykata e Lartë, bazuar në natyrën e gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, si dhe në parimin e subsidiaritetit që udhëheq raportet ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të

gjykatave të zakonshme, duhet të investohet në ekzaminimin e tyre dhe të mbajë një qëndrim të shprehur lidhur me to (*shih vendimet nr. 47, datë 11.6.2024; nr. 19, datë 7.7.2022; nr. 11, datë 16.4.2018, të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, në rastet kur pretendimet me natyrë kushtetuese të paraqitura në rekurs nuk gjejnë pasqyrim në vendimin e Gjykatës së Lartë dhe atyre nuk u jepet përgjigje, arsyetimi i vendimit të asaj gjykate nuk ka përmbushur një ndër funksionet e tij, konkretisht të drejtën e individit për t'u dëgjuar për të gjitha pretendimet e ngritura (*shih vendimet nr. 28, datë 11.4.2024; nr. 19, datë 7.7.2022, të Gjykatës Kushtetuese*).

38. Në këndvështrim të standardeve të mësipërme kushtetuese, në vijim, Gjykata do të vlerësojë nëse gjatë procesit të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, kjo e fundit i ka marrë në shqyrtim pretendimet e ngritura prej kërkuesve në rekurs apo në shtesën e rekursit, nëse ato pretendime kanë natyrë kushtetuese, si edhe nëse ato janë vlerësuar prej saj në kuadër të garancive që ofron neni 42 i Kushtetutës për proces të rregullt ligjor. Në këtë kuptim, Gjykata do të analizojë nëse Gjykata e Lartë ka marrë në shqyrtim pretendimet e kërkuesve në këndvështrim të së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

39. Në rastin konkret, rezulton se Gjykata e Lartë është vënë në lëvizje mbi bazën e rekursit të paraqitur nga kërkuesit. Po ashtu, referuar akteve të paraqitura nga kërkuesit bashkëlidhur ankimit kushtetues individual, rezulton se ata kanë paraqitur në Gjykatën e Lartë edhe dy akte të tjera, njërin të titulluar “Shtesë rekursi” (fotokopje të noterizuar të tij), në të cilin është shënuar edhe vula e Gjykatës së Lartë, me numër protokolli 2461 dhe datë depozitimi 13.7.2021, si dhe aktin e titulluar “Shpjegime”, të depozituar në Gjykatën e Lartë në datën 7.9.2023, me numër protokolli 4412 (edhe kjo fotokopje e noterizuar). Ndërkohë, sipas akteve të dosjes gjyqësore të administruar për qëllime të këtij gjykimi kushtetues, Gjykata vëren se në të gjendet i administruar vetëm akti i titulluar “Shpjegime”, i datës 7.9.2023, por nuk rezulton të jetë administruar akti i titulluar “Shtesë rekursi”, i datës 13.7.2021. Po ashtu, referuar përmbajtjes së këtyre akteve, Gjykata vëren se ato ndryshojnë vetëm në emërtimin e tyre, por argumentet e parashtruara në to janë të njëjta.

40. Në lidhje me përmbajtjen e tyre (shtesës së rekursit dhe shpjegimeve), Gjykata konstaton se kërkuesit kanë argumentuar se gjykata e apelit nuk

ka pasur parasysh se objekti i mosmarrëveshjes ka qenë i paqartë; gjykatat gjatë shqyrtimit të çështjeve kanë detyrimin të vlerësojnë dhe të marrin parasysh të gjithë përmbajtjen e akteve procedurale; gjykatat nuk e kanë zgjidhur çështjen konform shkaktit që ka referuar paditësi; gjykata e apelit është shprehur për pasuri të cilat nuk janë objekt i ndonjë marrëveshjeje midis palëve ndërgjyqëse dhe ka disponuar për pasuri të cilat janë në pronësi të personave të tretë, që nuk kanë qenë palë në gjykim; referimi që bën gjykata e apelit se ka akte të shkruara nga i padituri që njeh 50% të fitimit, është në shkelje të rëndë të dispozitave ligjore; këto akte nuk duhet të ishin administruar në gjykim si provë shkruese; noterizimi i shënimeve nuk u jep atyre vlerën e provës; gjykatat kanë anashkaluar analizën dhe vlerësimin e marrëdhënies kontraktore të krijuar, nëse është e tillë që konsiderohet nga ligji si kontratë kalimi pronësie; kontratat nuk janë përpiluar dhe nënshkruar përpara noterit; në kushtet kur nuk ekzistonte asnjë kontratë shitjeje e pasurive të paluajtshme, gjykatat ishin të detyruara të mos i konsideronin si kontrata për tjetërsim pasurie; paditësi nuk ka provuar me asnjë provë, siç e kërkon ligji, që gjykatat t'i njihnin pronësinë; kontrata e datës 13.11.2005, duke mos qenë me akt noterial, nuk mund të konsiderohet si veprim juridik i vlefshëm për tjetërsim pasurie; mosmarrëveshja duhej të ishte zgjidhur duke iu referuar aktmarrëveshjes të datës 25.1.2004; gjykata e apelit ka llogaritur një fitim fiktiv, duke shmangur kontratat e porosisë dhe kontratat përfundimtare të shitjes.

41. Në rastin konkret, referuar vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, Gjykata konstaton se në pjesën hyrëse të tij, ku parashtrihen pretendimet e rekursuesve, ai kolegji ka pasqyruar, ndër të tjera, edhe pretendimin e kërkuesve që lidhet me pronësinë e dyqanit prej 73 m², sipas të cilëve ajo u ka kaluar personave të tretë, po ashtu edhe pretendimin tjetër të tyre se gjykata e apelit në arsyetimin e saj është mbështetur në tregues fiktivë, dy pretendime këto të parashtruara edhe në aktet e sipërpërmendura (shtesa e rekursit dhe shpjegimet). Për sa i përket vlerësimit të shkaqeve të rekursit, sipas Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, ato nuk bëjnë pjesë në rastet e parashikuara në nenin 472 të KPC-së. Sipas Kolegjit Civil, gjykata e apelit ka respektuar ligjin material, duke e interpretuar dhe zbatuar drejt atë, ka arsyetuar në mënyrë ezauruese shkaktin e vendimmarrjes dhe nuk rezulton të ketë

zbatim të gabuar të ligjit procedural. Në vlerësimin e Kolegjit Civil vendimmarrja e gjykatës së apelit nuk bie ndesh me ndonjë vendim unifikues të Gjykatës së Lartë dhe pjesa e pretendimeve në rekurs që ngre çështje të vlerësimit të provave del jashtë juridiksionit rishikues dhe ekskluzivisht ligjor të asaj gjykate (*shih paragrafët 30–31, të vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë*).

42. Për sa më lart, Gjykata konstaton se vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë është arsyetuar në mënyrë të kufizuar, duke u formuluar në mënyrë standarde. Një arsyetim i tillë është pranuar nga jurisprudenca kushtetuese si në përputhje me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor, për sa kohë që në pjesën hyrëse pasqyrohen shkaqet e ngritura në rekurs. Po ashtu, Gjykata rithekson se ky element është i rëndësishëm në rastin e arsyetimit të kufizuar të vendimit, pasi u tregon palëve se janë dëgjuar dhe se çështja e tyre është vlerësuar nga Gjykata e Lartë. Në çështjen në shqyrtim, referuar thelbit të argumenteve të parashtruara nga kërkuesit në aktet “Shtesë rekursi” dhe Shpjegime”, Gjykata vëren se ato në thelb, kanë natyrë ligjore dhe nuk lidhen me shkelje procedurale të kryera nga gjykatat më të ulëta ose pretendime të cilat kanë të bëjnë me të drejta kushtetuese. Thënë ndryshe, pretendimet e parashtruara nga kërkuesit në aktet shtesë të paraqitura pas rekursit kanë natyrë ligjore dhe jo kushtetuese.

43. Gjithashtu, siç edhe është konstatuar më lart në këtë vendim (*shih paragrafin 40 të vendimit*), Gjykata konstaton se nga aktet e dosjes gjyqësore rezulton se kërkuesit kanë depozituar edhe aktin “Shtesë rekursi”, i cili ndonëse ka të njëjtën përmbajtje me aktin “Shpjegime”, nuk gjendet në dosje, çka tregon se nuk është vlerësuar prej Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë. Në këtë kuptim, Gjykata rithekson se Gjykata e Lartë duhet të tregojë kujdes të shtuar dhe duhet të zbatojë dispozitat ligjore në atë mënyrë që t’i garantojë individit garancitë kushtetuese të parashikuara në nenin 42 të Kushtetutës (*shih vendimin nr. 13, datë 21.3.2023, të Gjykatës Kushtetuese*), ku përfshihet edhe administrimi i të gjitha akteve të depozituara nga palët, mbi të cilat zhvillohet më pas gjykimi në atë gjykatë.

44. Gjithsesi, në rastin konkret, Gjykata vlerëson se kjo e metë (mosadministrimi i shtesës së rekursit nga Kolegji Civil) nuk e bën procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë të parregullt, në aspektin e shkeljeve të të drejtave kushtetuese, për sa kohë prej

Kolegjit Civil është administruar akti “Shpjegime”, i cili ka përmbajtje të njëjtë me aktin “Shtesë rekursi” dhe për sa kohë pretendimet e ngritura në ato akte kanë natyrë ligjore dhe nuk lidhen me shkelje procedurale të kryera nga gjykatat më të ulëta ose pretendime të cilat kanë të bëjnë me të drejta kushtetuese. Në vlerësimin e Gjykatës jo çdo shkelje e rregullave procedurale e bën procesin të parregullt, në aspektin e shkeljes së të drejtave kushtetuese, dhe se ndikim të drejtpërdrejtë në një proces ligjor kanë ato shkelje thelbësore, vërtetimi i të cilave do të cenonte të drejtat dhe liritë themelore të individit (*shih vendimet nr. 30, datë 18.4.2024; nr. 38, datë 2.12.2021; nr. 30, datë 19.5.2016, të Gjykatës Kushtetuese*).

45. Për rrjedhojë, në rastin konkret, Gjykata çmon se gjatë procesit të zhvilluar në Gjykatën e Lartë, kjo e fundit i ka marrë në shqyrtim pretendimet e ngritura prej kërkuesve në rekurs apo në aktet e paraqitura pas rekursit (aktit “Shpjegime”), duke i vlerësuar ato në kuadër të garancive që ofron neni 42 i Kushtetutës për proces të rregullt ligjor, në drejtim të së drejtës së aksesit dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Në vlerësimin e Gjykatës, mosmarrja në shqyrtim e shtesës së rekursit dhe mungesa e parashtrimit në vendimin e Gjykatës së Lartë të të gjitha pretendimeve të ngritura nga kërkuesit në aktet e depozituara pas paraqitjes së rekursit, të cilat në thelb kishin natyrë ligjore dhe jo kushtetuese, nuk vë në dyshim respektimin e së drejtës së aksesit dhe standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor. Për këtë arsye, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuesve për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar.

46. Në përfundim, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuesve për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor është i pabazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të këtij vendimi, ndaj kërkesa rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “P” dhe 134, pika 1, shkronja “I”, të Kushtetutës, si dhe neneve 71 dhe 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 29.1.2025.

Shpallur më 26.2.2025.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Fiona Papajorgji, Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahim, Ilir Toska, Sandër Beci, Sonila Bejtja, Marjana Semini

MENDIM PARALEL

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes nr. 14 (Sh) 2024 të Regjistrat Themeltar që u përket kërkuarësve, shoqërisë “DEA-Z” sh.p.k. dhe Zaim Korsi, me objekt: *“Shfuqizimin e vendimeve nr. 2943, datë 10.4.2015, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 665, datë 29.3.2016, të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 00-2023-4272, datë 25.10.2023, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të papajftueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë”,* edhe pse i bashkohemi shumicës në lidhje me zgjidhjen e saj, pra për rrëzimin e kërkesës, qëndrimi ynë vetëm për sa i përket pretendimit për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor bazohet në një qasje të ndryshme, në koherencë me atë që kemi mbajtur më parë në çështje të ngjashme (*shih mendimin e pakicës në vendimin nr. 77, datë 5.11.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

2. Fillimisht çmojmë të evidentojmë faktet relevante në lidhje me pretendimin e kërkuarësve për cenimin e së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit gjyqësor. Kështu, në procesin gjyqësor të vënë në lëvizje nga subjekti i interesuar Viktor Ndoci, me vendimin e datës 10.4.2015, gjykata e shkallës së parë ka vendosur pranimin e pjesës së padisë së tij. Pas ankimimit të këtij vendimi nga të dyja palët ndërgjyqëse, me vendimin e datës 29.3.2016, Gjykata e Apelit Tiranë ka ndryshuar pjesërisht vendimin e gjykatës së shkallës së parë, duke pranuar plotësisht kërkimin e padisë për njohjen pronar. Kundër vendimit të gjykatës së apelit kërkuarësja, shoqëria “DEA-Z” sh.p.k., ka paraqitur rekurs dhe çështja është regjistruar në Gjykatën e Lartë në datën 8.7.2016. Ndërsa rekursi ka qenë në pritje për t’u shqyrtuar kjo kërkuarëse ka depozituar në Gjykatën e Lartë aktin

“Shtesë rekursi” dhe në vijim edhe aktin “Shpjegime”. Në përfundim të shqyrtimit të rekursit Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e tij, me arsytimin se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara nga neni 472 i KPC-së.

3. Në analizë të fakteve të evidentuara kronologjikisht si më lart, konstatohet se vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë mban datën 29.3.2016 dhe shoqëria “DEA-Z” sh.p.k., brenda afatit ligjor 30-ditor, sipas nenit 443, paragrafi 2, të KPC-së, ka ushtruar rekurs ndaj tij në datën 26.4.2016. Në vijim, në datën 13.7.2021, pra pas më shumë se 5 vjetëve nga vendimi i gjykatës së apelit kjo kërkuarëse ka depozituar në Gjykatën e Lartë aktin “Shtesë rekursi”, ndërsa pas më shumë se 7 vjetëve nga vendimi i gjykatës së apelit, në datën 7.9.2023, ajo ka depozituar në atë gjykatë edhe aktin “Shpjegime”. Gjykata e Lartë, në dhomën e këshillimit të datës 25.10.2023, duke iu referuar rekursit të datës 26.4.2016, pasi ka shqyrtuar kriteret e pranueshmërisë së shkaqeve të parashtruara në të ka vendosur mospranimin e tij. Në vendimin e saj ajo gjykatë nuk ka evidentuar faktin e paraqitjes nga pala rekursuese (shoqëria “DEA-Z” sh.p.k.) të shtesës së rekursit dhe të shpjegimeve dhe as nuk rezulton të ketë ka arsyetuar në lidhje me pranueshmërinë e tyre.

4. Bazuar në faktet si më sipër, vërehet se shtesa e rekursit, sikundër edhe shpjegimet që janë depozituar në Gjykatën e Lartë gjatë kohës që rekursi ishte regjistruar në atë gjykatë dhe ishte në pritje të shqyrtimit, referuar të cilave kërkuarësit ngrenë pretendimin për cenimin e procesit të rregullt në atë gjykatë, datojnë shumë vite pas mbarimit të afatit ligjor për ushtrimin e së drejtës së rekursit. Dispozitat procedurale civile në lidhje me mjetet dhe afatet e ankimit kanë parashikuar rekursin si mjetin e ankimit në Gjykatën e Lartë (neni 442 i KPC-së), afati ligjor i paraqitjes së të cilit është 30 ditë (neni 443 i KPC-së), afat ky që, sipas ligjit procedural të kohës (neni 444 i KPC-së), fillonte nga dita e nesërme e shpalljes së vendimit përfundimtar. Po kështu, dispozitat procedurale parashikojnë se shkaqet e rekursit janë përcaktuese për kufijtë e shqyrtimit të çështjes nga ajo gjykatë (neni 473/a). Referuar këtyre rregullimeve ligjore, vlerësojmë se kohëzgjatja e procesit gjyqësor në Gjykatën e Lartë nuk nënkupton dhe as mund të shërbejë si shkak për t’i dhënë palës rekursuese të drejtën për të paraqitur në çdo kohë pretendime ose shkaqe të reja për

kundërshtimin e procesit gjyqësor në gjykatat e faktit, të ndryshme ose përtej atyre të parashtuara në rekurs, si akti i vetëm procedural që vë në lëvizje atë gjykim dhe përcakton edhe kufijtë e shqyrtimit të çështjes nga ajo gjykatë, sikurse një gjë e tillë pohohet nga kërkuesit në ankimin e tyre kushtetues individual (*shih paragrafin e fundit në faqen 11 të ankimit kushtetues individual*), sikundër nuk mund të shërbejë as për të zgjeruar kufijtë e shqyrtimit të çështjes nga Gjykata e Lartë.

5. Në jurisprudencën e saj Gjykata është shprehur se e drejta e aksesit mund të kufizohet kur bëhet fjalë për kushtet e pranueshmërisë së një ankimi, siç janë afatet e përcaktuara në Kushtetutë dhe ligje, të cilat janë në funksion të parimit të sigurisë juridike (*shih vendimet nr. 40, datë 22.12.2022; nr. 18, datë 31.3.2014; nr. 17, datë 19.6.2009, të Gjykatës Kushtetuese*). Po kështu, Gjykata ka mbajtur qëndrimin se nuk është arbitrar interpretimi i ligjit procedural nga Gjykata e Lartë për papranueshmërinë e shtesës së rekursit, sipas të cilit, bazuar në nenin 473/a të KPC-së, ajo e shqyrton çështjen brenda kufijve të rekursit, përveç rasteve kur ligji i jep të drejtën të investohet kryesisht, ndërkohë që në kushtet kur shqyrtimi gjyqësor kufizohet vetëm brenda shkaqeve të parashtuara në rekurs, shkaqet e reja të parashtuara në shtesën e rekursit nuk mund të merren në vlerësim, pasi për shkak të ligjit janë të papranueshme (*shih vendimin nr. 30, datë 18.4.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Për rrjedhojë, në rastin konkret, vetëm fakti i mosevidentimit në vendimin e Gjykatës së Lartë të paraqitjes nga kërkuesja, shoqëria “DEA-Z” sh.p.k., të aktit “Shtesë rekursi” dhe të aktit “Shpjegime”, për rrjedhojë edhe mungesa e arsytimit, qoftë edhe minimal, për papranueshmërinë e tyre për shkak të paraqitjes dukshëm jashtë afatit ligjor të parashikuar nga ligji procedural për ushtrimin e këtij mjeti ankimi (rekursi), pa i hyrë faktit nëse në ato akte janë parashtuar ose jo pretendime të reja, të ndryshme nga ato të parashtuara në rekurs dhe të lejuara nga ligji, në vlerësimin tonë nuk mund të përbëjë shkak për të arritur në përfundimin e cenimit nga Gjykata e Lartë të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor dhe as mund të vërë në dyshim të drejtën e aksesit të kërkueses, pra për të marrë përgjigje përfundimtare për pretendimet e ngritura në atë gjykatë. Edhe duke pranuar se vendimi i Gjykatës së Lartë shfaq një mangësi në aspektin formal të tij, për sa kohë që ajo gjykatë nuk kishte asnjë pengesë që të

sqaronte palën rekursuese në lidhje me shkakun për të cilin nuk ka pasqyruar në vendim, për rrjedhojë nuk ka marrë në shqyrtim shkaqet e parashtuara në aktet e tjera të paraqitura përtej rekursit, një mangësi e tillë kurrsesi nuk mund të çojë në një përfundim të ndryshëm në lidhje me pretendimin e kërkuesve për cenimin e së drejtës kushtetuese për proces të rregullt ligjor.

7. Në përfundim, jemi të qëndrimit se pretendimi i kërkuesve për cenimin nga Gjykata e Lartë të së drejtës së aksesit të lidhur me standardin e arsytimit të vendimit, si aspekte të së drejtës për proces të rregullt ligjor, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, është i pabazuar sipas arsytimit si më sipër.

Kryetare: Holta Zaçaj

Anëtarë: Genti Ibrahim, Ilir Toska

KËRKESË

Nr. 240/12, datë 27.2.2025

PËR SHPRONËSIM PUBLIK

Agjencia Shtetërore për Shpronësimin shpall kërkesën, “Për një ndryshim në VKM-në nr. 61, datë 29.1.2025, Për shpronësimin, për interes publik, të pronarëve të pasurive të paluajtshme, pronë private, që preken nga realizimi i projektit ‘Ndërtimi i fiderave me kabëll 20 kV, V4, V5 dhe kabinave të reja nga nënstacioni i ri Valias’”, me vlerë totale paraprake 130 920 (njëqind e tridhjetë mijë e nëntëqind e njëzet) lekë.

Subjekti kërkues i këtij projekti është Operatori i Shpërndarjes së Energjisë Elektrike *Group* sh.a.

Me anë të këtij publikimi kërkojmë të vëmë në dijeni personat e prekur nga ky shpronësim, për interes publik, për pasuritë e paluajtshme, pronë private, të cilat do të kompensohen sipas vlerësimit paraprak të llogaritur.

a) Vlerësimi i pasurisë së llojit “arë” është llogaritur bazuar në pikën 4, të nenit 17, të ligjit nr. 8561, datë 22.12.1999, “Për shpronësimet dhe marrjen në përdorim të përkohshëm të pasurisë pronë private për interes publik”, i ndryshuar, në marrëveshjet ndërkombëtare të ratifikuara me ligjin nr. 41/2019, “Për ratifikimin e marrëveshjes së huas ndërmjet Republikës së Shqipërisë, përfaqësuar nga Ministria e Financave dhe Ekonomisë, Operatorit të Shpërndarjes së Energjisë Elektrike sh.a. dhe KfW-së, *Frankfurt AM Main*, për programin e investimeve

për shpërndarjen e energjisë elektrike I”, për financimin e projektit: “Ndërtimi i fiderave me kabëll 20 kV, V4, V5 dhe kabinave të reja nga nënstacioni i ri Valias”. Raporti i vlerësimit nga ekspertët e kontraktuar nga Operatori i Shpërndarjes së Energjisë Elektrike *Group* sh.a dhe miratuar nga banka e KfW-së, si më poshtë vijon.

Personat që preken nga ky projekt, të cilët kanë emrin në tabelën e publikuar, dhe personat të cilët preken, por nuk figurojnë në listë, jo më vonë se 15 (pesëmbëdhjetë) ditë nga publikimi në Fletoren Zyrtare, kanë të drejtë të paraqesin pretendimet e tyre, të shoqëruara me dokumentacionin përkatës, si

edhe të shprehen nëse janë dakord me të dhënat e publikuara për përfundimin e procedurave të shpronësimit, tek Operatori i Shpërndarjes së Energjisë Elektrike *Group* sh.a, si dhe tek Agjencia Shtetërore për Shpronësimin.

Vlera totale paraprake e shpronësimit 130 920 (njëqind e tridhjetë mijë e nëntëqind e njëzet) lekë.

**DREJTOR I PËRGJITHSHËM
KRYETAR I KOMISIONIT
TË POSAÇËM TË SHPRONËSIMEVE
Kastriot Gurra**

LISTA PARAPRAKE E PRONARËVE QË SHPRONËSOHEN PËR PASURITË E PALUAJTSHME, PRONË PRIVATE, QË PREKEN NGA REALIZIMI I PROJEKTTIT “NDËRTIMI I FIDERAVE ME KABËLL 20 kV, V4, V5 DHE KABINAVE TË REJA NGA NËNSTACIONI I RI VALIAS”

Nr.	Nr. i shtyllës	Pronari			Të dhënat kadastrale (sipas kartelës së pasurisë)							Vlerësimet për shpronësim					Shënime (kufizime hipotekore, barrë mbi pasurinë, etj.)
												"Arë" / "rruall"				Vlera e dru- frutoreve (lekë)	
		Emër	Atësia	Mbiemër	Fshati ose qyteti	Zona kadastrale	Nr. i pasurisë	Lloji i pasurisë	Sipërfaqja totale	Volumi	Faqe	Sipërfaqja (m²)	Çmimi (lekë/m²)	Vlera (lekë)			
1	K2/V4	Luan	Hysni	Mërkuri	Valias	1649	18/23	Are	3785.2	18	187	24	5455	130920	130920		
VLERA PARAPRAKE															130920		

Formati 61x86/8

Shtypshkronja e Qendrës së Botimeve Zyrtare
Tiranë, 2025

Adresa: Rr. “Nikolla Jorga”, Tiranë
Tel./fax: +355 4 24 27 004 Tel.: +355 4 24 27 006

Çmimi 160 lekë

